

S tručné zprávy.

Pondělí 13. ledna

Izrael se rozloučil s bývalým premiérem Arielem Šaronem
Irácký premiér hrozí Kurdům za vývoz ropy snížením dotací
Karlovarský a Ústecký kraj by měly mít vládního zmocněnce, říká Zeman
Vnitro úpravami tendrů zpозdilo o měsíce dokončení registrů, zjistil NKÚ
Patologové si stěžují na nový občanský zákoník, klesly počty pitev
Mládek nevyloučil, že si opět požádá o bezpečnostní prověrku
Lidé nejvíc věří Okamurovi, Babišovi a Stropnickému, tvrdí CVVM
Evropská unie pozastavila Česku dotace za 100 GKč
Počasí v Praze: postupně zataženo, 5°
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Extrémistické organizace typu komunistů a nacistů s oblibou šíří poplašné zprávy, které jsou velice chytře propletenou směsí pravd, polopravd, domněnek a lží.

Na první pohled leccos vypadá logicky.

Třeba jako: A.Ptáci snášej vejce.

B.Hroch nesnáší vejce.

Tudíž závěr je - Hroch není pták!

Pokud to uznáme, že je to logická pravda, tak pak na vás soudruzi vybalí to, že

tedy krokodýl či ježura, co snášej vejce, tudíž musí být ptáci!

Ono to bylo, jak vidíte, záměrně špatně postavené, je to takovej chyták, neb tam totiž chybí věta – premisa typu: Nikdo jiný mimo ptáky vejce nesnáší!

Holt jeden musí mít za ušima, aby se nechtyl soudruhům či soukmenovcům na vějíčku.

Vzpomínám, jak jsem byl na jakési schůzi, na které politik se oháněl statistikou a chtěl cosi nového zavést.

Tak jsem se přihlásil s malou poznámkou. Když vy, pane, se tak oháníte statistikou, víte kolik havárií na silnici způsobují dnes řidiči pod vlivem alkoholu? Pan politik věděl že asi 11%. Tak jsem nadhodil, že tudíž 89% způsobují střizliví řidiči s čímž pan politik souhlasil. Načež za jásootu a smíchu přihlížejících jsem dodal: "Takže podle toho vašeho principu, co jste teď navrhoval, bysme si měli na ty střizlivé, co způsobují tolik nehod na silnici, pěkně posvítit, že?!"

A pán najednou začal blekotat, že všechno je jinak a diskuse skončila.

Jeden se do smrti holt musí učit, a ne každý na to má.
Když někdo umře, tak o tom neví, ale pro ostatní je to těžké...

To samé platí, když je někdo debil.

Štěl bychom si pomáhat.

„K čemu je mi chytrý mobil, když mi volají samí blbci.“

Klokání koncem let šedesátých.

George Švehla

Část první.

Koncem září v roce 1968 jsme se po menší anabázi octli s mojí ženou Mílou ve Vídni. Jen tak, spíš ze zvědavosti, jsme zabrousili na australské velvyslanectví, kde skoro nikdo nebyl, zato Australané měli vše dobře zorganizované. Okamžitě jsme obdrželi propagační brožurky o Austrálii, zemi neomezených možností, prosperity a hojnosti.

Brožurky zapracovaly a naši kalifornští přátelé, které jsme potkali v kempu, s nimi. Vydáme se na prodlouženou dovolenou k protinožcům!! A tak se jdeme zeptat na ambasádu a tam nám hned dávají dotazníky k vyplnění, posílají na roentgen plic, injekce očkování, organizují pro mne, jako mužského, pohovor s neomylnou kontrarozvědkou, otázky typu „byl jste na vojně, u jaké zbraně a v jaké hodnosti“ mě nenechaly na pochybách, zrovna jako otázka zda máme svoje občanky. Ty jsme hrdě zapřeli. Také se zajímali zda někoho v Austrálii známe. Nic netuše jsem řek že v Sydney bydlí můj bratranec a teta, maminičina sestra, ale moc si nepřeseme. Po těchto formalitách jsme každý obdrželi ZADARMO letenku z Vídně do Sydney. Ve Vídni jsme celkem pobýli o trochu déle jak tři týdny, ve kterých jsme poměrně dopodrobna poznali Vídeň a stačili za pomoci nových i starých přátel zorganizovat přísun věcí nejnnutnějších. Dvě nové kamarádky z autokempu, Holanďanky Joke a Hanny se vypravily do Brna. Oficiálně jako návštěvnice strojírenské výstavy, později veletrhů, ve skutečnosti jako naši kurýři. Zpět se vrátily každá s objemným kufrem co jim naše rodiny narychlo napakovaly. S Hanny jsme dosud ve styku. Takže jsme konečně měli slušné a tak potřebné teplé oblečení. Ovšem nechat si dovézt potřebné dokumenty o vzdělání, oddací list a podobně nás ani nenapadlo. Ještě že jsme je do začátku nepotřebovali. Ty nám pak poslali rodiče poštou i s nějakými knihami. Jeden kamarád a kolega z Brna dost riskoval a jel jako za tetou do Vídně a dovezl nám další dva kufry potřebných věcí, převážně oblečení. Takže jsme na tom byli poměrně dobře. Náš malý staneček byl teď na prasknutí, ale nálada dobrá, měli jsme cíl který se kvapem blížil. Na rozloučenou s Evropou jsme si za poslední Šilinky na Mariahiferstrasse koupili malé kukačky, v pěkné

papundeklové krabici. Kukačky nám ještě visí na stěně.

Nastala doba, kdy jsme měli podat naše zavazadla a vyvstal nám menší problém. Bylo povoleno jen 20kg na osobu a my jsme měli daleko víc. Nakonec vše dobře dopadlo, protože s úředníky se dalo mluvit a pár z Bratislavy co byl v

lajně za námi, každý měl jen kartáček na zuby. Takže jsme spotřebovali ta jejich zavazadlová kila. V tu dobu létala z Vídně do Sydney každý týden TŘI letadla, Boeingy 707 plničké emigrantů z Československa. Všichni měli cestu plně hrazenou australskou vládou a Austrálie nepochybně dostala za pouhou cenu letenky hotové lidi. Doktory, inženýry, techniky, řemeslníky a to ne ledajaké. Lemplům se ke klokáním moc nechtělo. Drtivá většina z nás sice neuměla anglicky, ale i to měli v Klokánii zcuknuté, jak jsme na to později přišli. V davu byl průřez tehdejší Československé populace, tedy převážně ti mladší, ale nescházely i rodiny s dětmi a sem tam i lidi kolem padesátky a i více.

Část druhá.

Než jsme se nadáli tak jsme 7. října 1968 přistáli na Sydneyském International airport. Pro starší emigranty šok, pro nás mladší dobrodružství. Nestál ještě moderní terminál, ale jen pár dřevěných baráků pobitých vlnitým plechem a celní kontrola se konala téměř pod širým nebem. Když celňák významně ukázal na krabici ve které byly naše malé kukačky, co jsme si ve Vídni za poslední šilinky koupili, tak můj první souvislý projev v Austrálii byl: " tik tak, tik tak, kuku, kuku". Pochopil. Byl to inteligent jako většina jemu podobných po světě. Mezi dámami středního věku nebyla nouze o hysterické záchvaty.

Ještě než jsme byli vypuštěni z tranzitu, tak nám byly připnuty na prsa barevné knoflíky. Někteří měli červené, jiní modré a my bílé. Australská organizace o které jsme neměli ani potuchy. Imigrační úřad kontaktoval lidi o kterých se kdo zmínil, že je zná a nebo je s nimi spřízněn a dotázal se jich, zda by byli ochotni na přechodnou dobu nově přichozí ubytovat a nějak jim do začátku pomoci. A jak jsme vyšli z tranzitu, tak za zábradlím čekal chumel lidí, kteří měli také barevné knoflíky a prostě jsme každý měli najít svoji barvu. Tak jsem se po 23 letech opět shledal se svým bratranec a mojí tetou, sestrou mé maminky. Ti nás i s kufry naložili do velkého stejnu a odvezli k nim do domečku na břehu krásného Sydneyského přístavu Port Jackson.

A tak jsme se octli v zemi kde je všechno jinak. Jak počasí, tak na silnicích kde se jezdí vlevo. Ruština s němčinou a francouzštinou nám byly naprosto k ničemu. Nezbylo nám nic než Leninovo učít se, učít se, učít se. To ovšem mimo práce, práce a zase práce, aby bylo na chleba.

Naše první cesta vedla na tehdejší pracovní úřad, kde jsme se zaregistrovali jako zájemci o práci. Systém pracoval dokonale a do dvou týdnů jsme práci obdrželi. Úměrnou našim tehdejším znalostem angličtiny. Míla začala balit cukr na výrobní lince v cukrovaru firmy CSR na Pymontu, kde dnes stojí nábl bytovky a já vyráběl překližky u firmy Raph Symonds v Homebushu, kde dnes stojí olympijský komplex postavený před olympiádou v roce 2000.

I když nám tehdejší Klokání připomínala dobu první republiky v ČSR, kterou jsme znali z vyprávění rodičů, tak vše fungovalo bezchybně, důkladně a s anglosaskou přesností, ochotou a slušností. Balmain,

čtvrť kde jsme bydleli, byla tehdy čtvrtí chudších vrstev obyvatelstva a začínaly se sem stahovat bohémské – umělecké typy. Hlavní ulice, Darling Street, kde byly všechny obchody, banky, úřady a hospody nám připomínala ulice z divokého západu. Nad chodníky zde veškeré budovy, nejvýše jednopatrové, měly „awning“, něco jako markýza ale pevná stavba. Praktické, chránilo to chodce před prudkým sluníčkem a nebo deštěm. Večer bývala tato ulice nesmírně zaneřáděná, což dnes už není. Lidé byli tehdy zvyklí vše odhodit na zem. Sáček od jídla, vajgla, ale i noviny a slupky z banánů a zbytky jídel. Jeden se tak večer brodil v odpadcích, aby ráno kráček krásně čistou a umytou ulicí do práce, koupil si noviny a ty po přečtení upustil na chodník.

Konec let šedesátých byl pro nás v puritánské Klokánii ve znamení počínající sexuální revoluce. Zvláště v bohémské čtvrti Balmain. A tak bylo vidět dívky v minisukních sotva rozkrok kryjících a samozřejmě braless, tedy bez podprsenky. Jistě ve zdejších horkém létě praktičtější a příjemnější jak pro nositelku tohoto jediného hadříku na holém těle, tak i pro kolemjdoucí jedince opačného pohlaví. Starší dámy, tedy ženské přes třicet let, se však stále odívaly jak se slušelo na lady. Tedy veškeré příslušné prádlo, punčochy, lehké šaty příslušné délky pod kolena, lodičky, bílé rukavičky a klobouk obvykle s nějakou kytkou a krajkou. Hrůza!

Anglosaská část populace ženského pohlaví podle našich měřítek moc krásy nepobrala. Byly to však ve své většině ženské do nepohody. Když se mezi nimi někdy někde vyskytla pěknice za hřích i stojící, tak jednoho odradil její chrup – nechrup. Stav zoubků těchto krásek byl naprosto katastrofální a závodily tak s pány. Ostatně jedna s největších předností vdavků chtivé luzné víly bylo, když měla pusinku opatřenou umělým chrupem. To proto, že taková výbava představovala pro budoucího manžela úsporu v hodnotě dvou nových aut. To proto, že dřívě a nebo později ty klapačky skoro každá potřebovala a po narození prvního dítěte zůstávala každá s dětmi doma a manžel živil rodinu.

V hospodách, tedy pubech vládla přísná segregace a k baru se slušná ženská nepřiblížila. Pro tyto byl vyhrazena zvláštní místnost „lounge“, kde si bylo možno sednout ke stolu a kam zase zavítalo jen málo chlapů, většinou jen tehdy když doprovázeli ženskou. Standardní bar je jakýsi pult u kterého se obvykle stojí, jen zřídka sedí na vysoké a vratké barové stoličce. Barpult ze strany zákazníka nahoře obvykle zdobí mosazná do zlata vypulírovaná mosazná trubka sloužící jako madlo pro společensky unavené hosty. Stejně vypadající „štangla“ je i dole aby na ní mohla spočinout noha znaveného hosta. Ovšem čelní stěna barpultu má snadno umyvateľný povrch a u podlahy je zakončena žlábkem ne nepodobným těm na panských záchodcích. Ve žlábku je na dně trochu písku, který vstřebává to co ve žlábku skončí. Vajgly, ucmrndnuté pivo, či jiný alkohol a hlavně i plivance a blivance zákazníků. A toto vše dodává místnosti to správné a neodolatelné aroma.

dokončení na str. 15

Úterý 14. ledna

V Egyptě začalo referendum o nové ústavě
 Evropský parlament žádá zákaz nejnebezpečnějších plastů a igelitek
 Palestinci se omluvili Česku za držení nelegálních zbraní na ambasádě
 Sobotka nechce za náměstkyně na ministerstvech nynější Rusnokovy ministry
 Funkce náměstkyně by měly být s novým zákonem odborné, říká ANO
 KDU-ČSL chce komplexní pozměňovací návrh k služebnímu zákonu
 Okamurovi úsvitníci předložili ve Sněmovně návrh zákona o referendu
 Sociální demokrat Krčál se vzdal nominace na ministra práce
 Počasí v Praze: zataženo, 3 °C

Středa 15. ledna

Palestinci si v Bruselu stěžují na českého velvyslance v Izraeli
 Ruské ministerstvo zahraničí je znepokojeno stavem lidských práv v EU
 Vláda schválila svůj návrh novely zákona o státní službě, je prý profesionálnější
 Podle Zemana by stálo za to prověřit možnost obnovy těžby uranu v Jáchymově
 Platforma evropské paměti pozastavila členství ÚSTR kvůli infiltraci komunistů
 Píček se stane poradcem Zemana pro armádu a bezpečnostní složky
 Ústavní soud odmítl stížnost zpravodajce Pohůnka kvůli vazbě
 Na školách začaly zápisy do prvních tříd, jde k nim 140.000 dětí
 Počasí v Praze: zataženo, 6 °C

Čtvrtek 16. ledna

Novou egyptskou ústavu podpořila drtivá většina hlasujících
 Kohout odmítl tvrzení Palestinců, že Pojar narušil mírový proces
 Remek předal v Moskvě pověřovací listiny Putinovi a stal se velvyslancem
 Klaus v Moskvě kritizoval tezi udržitelného rozvoje jako levicový, prázdný pojem
Česko si připomnělo oběť Jana Palacha, k níž došlo před 45 lety
 Policie našla na palestinském velvyslanectví ještě jeden výbušný systém
 Hospodářská komora ČR podváděla kvůli čerpání peněz z fondů EU
 Ekologičtí neuspěli s ústavní stížností ve sporu s Hyundai
 Počasí v Praze: postupně vyjasnění, 5 °C

Pátek 17. ledna

Obama prý navrhne, aby stát přestal uchovávat data o hovorech
 Lieberman si kvůli jednostranné kritice Izraele předvolal velvyslance EU
Prezident Zeman jmenoval Bohuslava Sobotku premiérem ČR
 První moje zahraniční cesta v roli premiéra bude na Slovensko, říká Sobotka
 Ministryní práce se stane aktivistka za ženská práva Marksová-Tominová
 Kandidátku ČSSD do EP povede ultralevicový sociolog Keller
 Senát navrhne na ombudsmana zřejmě Křečka a Šabatovou
 Klaus ml. opouští PORG kvůli neshodám s dozorčí radou
 Počasí v Praze: zataženo, 6 °C

Víkend 18. – 19. ledna

Stovky demonstrantů v Kyjevě se opět střetly s policií
 Novým předsedou ODS se stal Fiala, prvním místopředsedou Zahradil
 Kongres ODS změnil stanovy, vznikne nový orgán - republikový sněm
 Pospíšil snahu o místopředsednictví vzdal a začal si stěžovat v médiích
 Doplnující volby do Senátu za Zlín vyhrál starosta Uherského Brodu Kunčar
 Poslanecký návrh změn pravomocí NKÚ je zmetek, míní šéf úřadu
 Dosluhující vláda podle Rusnoka předává zemi v lepší kondici
 Sobotka prověří, zda v Rusnokově vládě nevládl klientelismus
 Počasí v Praze: zataženo, až 10°C

Pondělí 20. ledna

V Kyjevě pokračují nepokoje, opozice žádá demisi a volby
 EU zmírňuje sankce vůči Íránu poté, co naoko začal plnit dohodu o jádru
 Sobotka přinesl Zemanovi seznam ministrů, neudělal v něm žádné změny
 "Lex Babiš je cynickým opovrhováním právním řádem," prohlásil Kalousek
 Zástupci ČR a Saska uzavřeli nominaci Krušnohoří na seznam UNESCO
 Zeman jmenoval Musila a Zemánka novými soudci Ústavního soudu
 Začalo hlavní líčení v případě exministra Bartáka a zbrojaře Smrže
 Kriminálka v Česku vzrostla, policie to svádí na Klausovu amnestii
 Počasí v Praze: mrholení, 6 °C

Úterý 21. ledna

V ukrajinské vládě a parlamentu se jedná o výjimečném stavu
 EK varuje před rostoucím ohrožením pracující populace chudobou
 Sněmovna podpořila návrh novely jednacího řádu, tedy např. zákaz přílepků
 Až na jednoho lidovce podepsali všichni koaliční poslanci koaliční dohodu
 Poslanci ANO plánují upravit normy, které mají rozšířit pravomoci NKÚ
 Exposlanci Tluchoř, Šnajdr, Fuksa žádají o odškodné za svou vazbu
 Zeman na Hradě jmenoval 12 rektorů veřejných vysokých škol
 Soud uložil "aktivistovi" Popelkovi podmínku za útok na policistu
 Počasí v Praze: sněhování, teploty těsně nad nulou

Středa 22. ledna

Jednání o Sýrii skončilo, názory syrských delegátů se liší
 Ukrajinský konflikt už má několik mrtvých, prezident jedná s opozicí
 Vláda v demisi zamítla návrh KSČM o referendu k církevním restitucím
 Sněmovna podpořila služební novelu, Zemanovu podmínku pro vládu
 Zeman začal přijímat adepty na ministerské funkce k pohovorům
 Rusnokova vláda jednala naposled, pár bodů nechala Sobotkovi
 Biskupové souhlasí s dluhopisy, čekají na jednání s novou vládou
 Rada ÚSTR vyhrožuje Platformě evropské paměti odchodem
 Počasí v Praze: zataženo, teploty těsně nad nulou

Čtvrtek 23. ledna

Vůdce Al-Káidy Zavahří vyzval islamisty v Sýrii k jednotě
 V Kyjevě je klid, rozhodne výsledek jednání s Janukovyčem
 Ministra Kohouta šokuje násilí v Kyjevě, vyzval k uklidnění
 Imunitní výbor doporučil vydat Svobodu k trestnímu stíhání
 U Zemana se vystřídali další kandidáti na ministerská křesla
 Parkanová podá žalobu kvůli pokutě za zveřejnění výsledků
 Okamurův Úsvit povede do eurovoleb advokátka Samková
 Jeseník definitivně zamítl stavbu akvaparku, nezískal půjčku
 Počasí v Praze: mrznoucí mrholení, -2 °C

Pátek 24. ledna

Demonstranti na západě Ukrajiny obsazují úřady, hlavně kanceláře gubernátorů
 Janukovyč vymění některé ministry a chce zmírnit zákon o postihu protestujících
 Cameron ostře kritizoval Evropskou komisi za to, že lpí na zkoruptovaných pravidlech
 Úřady jsou proti služebnímu zákonu, bojí se o nezávislost, výhrady má i šéf ÚOHS
 Zástupci koaličních stran se přou kvůli obsazování náměstků na ministerstvech
 Okamura šel do vězení za skinheadem odsouzeným za rasovou vraždu
 Bárta a Škárka definitivně nebudou potrestáni v údajné korupční kauze
 Metrostav musí opět zahájit práce na tunelu Blanka, rozhodl soud
 Počasí v Praze: zataženo, teploty těsně pod nulou C

Víkend 25. ledna – 26. ledna

Ukrajinský prezident nabídl opozici vedení vlády, ta odmítla
 Dav v Kyjevě zaútočil na policejní základnu, házel do ní zápalné bomby
 Při násilnostech během demonstrací v Egyptě zemřelo nejméně 49 lidí
 Zeman jako první prezident ČR navštívil vojáky v Afghánistánu a jednal s Karzáim
 Presumptivní ministr Němeček chce dát nemocnicím 2 GKč za poplatky v půli roku
 Vedení ČEZ nesouhlasí s návrhem energetické politiky oteplení z Bruselu
 Veřejnosti se v Plzni otevřela unikátní expozice historie celníků
 Nejlepším filmem roku 2013 je podle kritiků Hořící keř
 Počasí v Praze: zataženo, přes den -6 °C

Expert:**Ústav zkoumající totalitu infiltrovali komunisti**

Platforma evropské paměti a svědomí pozastavila členství Ústavu pro studium totalitních režimů, protože údajně nedokázal rozptýlit podezření na porušení etických kodexů platformy a infiltrovali se do něj komunističtí spolupracovníci. Mluvčí ÚSTR Pavel Ryjáček řekl, že vedení ústavu zajímá, jakou právní oporu má pozastavení členství. Dodal také, že platforma neměla zájem o diskusi.

"Je velmi bolestné pozastavit členství zakládajícímu členovi. Ale instituce byla infiltrován komunistickými kolaboranty, proto musíme reagovat ostře," uvedl předseda platformy Göran Lindblad.

"Ve stanovách platformy jsme nic takového nenašli, takže to na nás působí jako postup vymyšlený čistě pro tento účel. Rádi bychom také věděli, jak se o tom hlasovalo a kdo to vlastně rozhodl," uvedl Ryjáček. Platforma podle něj sice opakuje, že sdružuje 43 institucí na celém světě, ale směrem k ÚSTR prý působí spíš jako vlivová agentura, která sdružuje všeho všudy dvě osoby - výkonnou ředitelku Neelu Winkelmannovou a předsedu Lindblada.

Rada ÚSTR zvala podle Ryjáčka Lindblada k návštěvě ÚSTR, nikdy ale prý nepřišel. Ještě ostřeji reagoval člen rady ÚSTR Michal Uhl, který krok platformy označil za nehorázný.

"Snaha o komunikaci a hledání společných cest byla systematicky ignorována. Neschopnost pochopit, že český právní řád neumožňuje splnit ultimativní požadavky platformy na kádrování členů vědecké rady. To nás vylučují za to, že pánové (Petr) Pithart a (Vilém) Prečan byli v KSČ? To je výsměch československým dějinám," uvedl Uhl na facebookovém profilu.

Platforma loni kritizovala jmenování Pavly Foglové do funkce přechodné ředitelky ÚSTR. Ústav je spoluzakladatelem platformy, která je sdružením několika desítek institucí z různých zemí, zabývá se koordinací studia a vyrovnáváním se s totalitní minulostí. Platforma vznikla v roce 2011.

Činnost ÚSTR, který má nestranně zkoumat dobu nesvobody, provázejí dlouhodobé pře politiků i prnutí uvnitř instituce. Loni nejvíc rozvířilo hladinu odvolání ředitele Daniela Hermana, jehož rada ÚSTR následně bez soutěže nahradila na přechodnou dobu Foglovou. Rada uvedla, že nebyla spokojena s prací Hermana. Ten ale tvrdil, že jeho odvolání bylo politicky motivované. Na jeho stranu se přidala například ODS, která obvinila ČSSD, že chce ústav ovládnout. Sociální demokraté tato tvrzení odmítali.

ÚSTR existuje na základě zákona. Pod ÚSTR spadá také Archiv bezpečnostních složek s dokumenty z dob komunismu. Ryjáček také sdělil, že vědecká rada, tedy poradní orgán, má nového předsedu. Adrian Portmann von Arburg rezignoval, neboť se přihlásil do soutěže na nového ředitele ÚSTR. Novým předsedou vědecké rady se dnes stal politolog Ladislav Cabada.

Autor: ČTK

Aj jazykovedci si často nad slovami lámu hlavu

Katarína Sedláková |

Jazykovedkyňa Jana Skladaná je autorkou knihy Ukryté v slovách s podtitulom Trinásť komnata a 131 tajomných slovných spojení. Pútavo v nej vysvetľuje, prečo sa hovorí, že šľachta má modrú krv, prečo všetky cesty vedú do Ríma či ako vznikol husársky kúsok.

Prečo ste začali skúmať vznik frazeologizmov?

Vyššie štyridsať rokov sa venujem dejinám spisovnej slovenčiny, ktorej súčasťou sú aj frazeologizmy, teda ustálené spojenia s preneseným významom. Už môj učiteľ, profesor Jozef Mlacek, vždy pripomínal, že z historického hľadiska súčasný frazeologický význam musí súvisieť s pôvodným významom. Keď napríklad povie „sadla mu mucha na nos“, nemáte na mysli konkrétnu muchu ani konkrétny nos, ale niekoho rozčarovaného, nahnevaneho, sklamaného. Alebo keď povie „zahryzol do kyslého jablka“ – nemyslíte na kyslé jablko, ale hovoríte, že niekto sa pustil do nepríjemnej činnosti. Vezmite si pôvodný význam zložiek tohto spojenia a zbadáte, že má s preneseným významom niečo spoločné: keď vám sadne mucha na nos, je to niečo nepríjemné, odháňate ju. Takisto keď zahryznete do kyslého jablka, zmašťte tvár, lebo je to nepríjemné, a celkom logicky vzniká význam: pustiť sa do nepríjemnej činnosti. Alebo keď sa povie „streliť capa“, znamená to urobiť alebo povedať nejakú hlúposť. Keď sa vrátite k pôvodnému významu, je predsa hlúposť strieľať capa.

Vo svojich knižkách opisujete rôzne historicky súvisiace so vznikom frazeologizmov. Ako sa k týmto príhodám dopátrate?

Niekedy je to veľmi zložité, ale vo väčšine prípadov sa dá vznik spojení vysvetliť. Väčšina frazeologizmov totiž vznikla z voľných spojení, ktoré sa ustálili a získali nový, frazeologický význam s expresívnym príznakom. Takéto spojenia obsahuje každý prirodzený jazyk a je to výrazné obohatenie a spestrenie slovných zásob. Pritom frazeológia každého národa je buď domáceho pôvodu, alebo je prevzatá z niekoľkých prameňov.

Akých?

Najčastejším zdrojom je Biblia, odtiaľ pochádzajú spojenia napríklad múdry ako Šalamún, starý ako Matuzaleem, Daniel v jame levovej, mať svoj kríž a podobne. Druhým prameňom je antika, čiže grécke a rímske dejiny, literatúra a mytológia – odkiaľ sme prebrali spojenia ako Achillova päta, Scylla a Charybda, Augiášov chliev, Ariadnina niť či sifyfovská práca. Tretím prameňom sú staršie dejiny – odtiaľ je bartolomejská noc či potemkinovské dediny. A tiež staršia svetová literatúra – tam možno nájsť rytiera smutnej postavy, Dona Quijota, hamletovskú otázku byť či nebyť a podobne. Tieto frazeologické internacionalizmy sa nachádzajú takmer vo všetkých svetových jazykoch – angličtine, francúzštine, nemčine, ruštine, ale aj v nesvetových jazykoch.

Vznikajú nové frazeologizmy aj v súčasnosti?

Proces frazeologizácie je nevyčerpateľný. Frazeológia predstavuje vlastne zhustené dejiny spoločnosti. Vždy odráža danú spoločenskú situáciu. Keď bola vynájdená parná lokomotíva, hovorilo sa o storočí pary, vtedy vznikol frazeologizmus „ísť plnou parou vpred“ alebo „ísť na plnú paru“. Postupne, ako sa vyvíjala veda a technika, vznikali ďalšie frazeologizmy – napríklad „letieť ako raketa“, „nabehnúť na druhú kozmickú rýchlosť“. Z najnovšieho obdobia máme „hodím si to do počítača“, čo znamená „musím si to zapamätať“. Frazeológia vždy odráža stav spoločnosti.

Vyjadrovali sa staršie generácie lepšie a nápaditejšie ako súčasníci?

Staršia generácia možno viac poznala frazeologický fond, čo súvisí aj s čítaním. Preto by učitelia mali robiť všetko preto, aby deti viac čítali a lepšie spoznali slovnú zásobu vrátane frazeologizmov.

Nedávno som stretla vysokoškolskú študentku, ktorá nerozumela výrazu „mať hlboko do vrečka“. Nešokuje vás to?

Učím na vysokej škole a tiež ma občas šokujú študenti, ale pripisujem to práve tomu, že nečítajú staršiu slovenskú literatúru. Nevedeli, čo je to napríklad „spustiť gajdy“ (rozplakať sa). Na druhej strane jedna študentka vedela, čo to je a dokonca aj to, že to čítala v Rázusovom Maroškovi. Vedela mi povedať priam stranu. Potešilo ma to, ale to je ojedinelý prípad.

Používajú vaši študenti frazeologizmy aktívne, alebo je to pre nich skôr pasívna slovná zásoba?

Skôr ich poznajú pasívne. Významný frazeológ profesor Peter Durčo, ktorý sa zaoberá paremiológiou, teda prísloviami, robil anketu – najskôr medzi jazykovedcami, neskôr to rozšíril aj na ostatných používateľov jazyka. Zistoval, do akej miery ľudia poznajú príslovia. Vychádzal z najväčšej zbierky Adolfa Petra Zátareckého Slovenské príslovia, porekadlá a úslovia. Na internete sa vždy ukázalo príslovie a bolo treba kliknúť na niektorú z odpovedí: poznám a používam, poznám a nepoužívam, nepoznám, ale viem význam alebo nepoznám, nepoužívam. S hrôzou sme si uvedomili aj my, čo pracujeme so slovom, že najviac bolo odpovedí: poznám, nepoužívam.

Nemáte do budúcnosti obavy o osud frazeologizmov?

Dívam sa na to optimisticky, pretože sledujem dennú tlač a iné publikácie. Okrem súčasnej literatúry sa frazémy zachovávajú v titulkoch, kde ide jednak o použitie priame, ako Achillova päta, Damoklov meč, alebo v aktualizovanej podobe, vďaka čomu frazémy tak skoro nevymiznú. Napríklad „Niekedy s pravdou nezajdete ďaleko“ (S pravdou najďalej zájdeš), „Človek človeku človekom“ (Človek človeku vlkom), „Voda nad zlato“, „Hlas nad zlato“ (Soľ nad zlato), „Prišiel som, pokazil som, odstúpil som“ – o ministromi (Prišiel som, videl som, zvíťazil som – Veni, vidi, vici). Veľmi časté sú aktualizácie z modlitby „chlieb náš každodenný“ – podľa tohto vzoru sa tvoria titulky donekonečna. Najnovšie som zachytila „fastfood náš každodenný“, „topánky naše každodenné“. Všetko, čo nás trápi, okolo čoho sú problémy, sa odráža v titulkoch.

Čo hovoríte na dnes časté výrazy typu „si zabil“, „dám to“? Stáva sa aj to frazeologizmom alebo ide o slang?

Tu ťažko určiť hranicu medzi spisovnými a hovorovými výrazmi. Táto hranica je veľmi pohyblivá, to, čo bolo včera hovorové, je dnes spisovné – napríklad už nie „panelový dom“, ale panelák – to bol predtým hovorový výraz. A to, čo bolo slangové, sa stáva hovorovým. A to platí aj pri frazémach – klasickým príkladom je frazéma „rozlúsknuť tvrdý oriešok“. Tá je veľmi frekventovaná. Frazému „tvrdý oriešok“ však dobieha „ťažký oriešok“ – prívlastok ťažký nemôžeme hodnotiť ako nesprávny, pretože význam je „vyriešiť ťažkú situáciu“. Ale vo frazeológii neexistuje logika, je to čarovanie so slovíčkami. Zamiešalo sa sem slovo „ťažký“, lebo riešime ťažkú situáciu, a tak by som tam nebola prísna.

Jeden čitateľ raz redaktorovi, ktorý použil frazeologizmus „chudobnému aj z hrnce vykipí“, rozčúlene vyčítal chybu. Správne vraj je „chudobnému aj z prázdneho hrnce vykipí“. Je to tak?

Vôbec nie. Tak ako neexistuje logika v ostatnej slovných zásobe, neexistuje ani vo frazeológii. Máte napríklad „kvadrátnu kruhu“, tam predsa jedno vylučuje druhé. Alebo „držať ako hluchý dvere“. Jeden čitateľ mi raz napísal, že by ho zaujímalo, ako toto spojenie vzniklo, lebo sa na tom nevedia dohodnúť s priateľkou. Na prvom mieste je tá nelogickosť – dostávajú sa k sebe slová, ktoré spolu na prvý pohľad vôbec nesúvisia, ale výsledok je jednoznačný. Svoje zohráva práve expresivita a nelogickosť – znamená to: veľmi silne.

Viete, ako vznikol napríklad výraz ostošest'?

To patrí k spojeniam, kde sa nedá presne zistiť, ako vznikli. Mohlo to súvisieť s nejakou situáciou, ktorú poznajú len ľudia, ktorí boli pri tom. Potom sa to mohlo rozšíriť, zaužívať sa, ale už si nikto nepamätal, ako spojenie vzniklo. Zaujímavý je výskum tzv. rodinnej, špecifickej, ohraničenej frazeológie – to sú spojenia, ktoré vznikli v jednej rodine, podniku či v jednom kolektíve na základe situácie, ktorú poznajú len zainteresovaní. Mali sme vedúceho, ktorý raz použil čarovné spojenie „mám to poruke, ale ťažko by som to našiel“. A odvtedy to všetci používame, ale len my vieme, kto je pôvodcom tohto spojenia.

A čo napríklad obľúbený frazeologizmus „mať maslo na hlave“?

Nie je to stopercentná informácia, ale údajne je to francúzskeho pôvodu. Trhovca, ktorý na trhu predával nekvalitný tovar, resp. ho predražoval, postavili na vyvýšené miesto a dali mu maslo na hlavu. Bol vystavený hanbe, všetci sa naňho pozerali – bol akoby na pranieri. A keďže bolo teplo, pražilo slnko, maslo sa rozpúšťalo a stekalo mu po lícach, takže utŕžil dvojnásobnú hanbu.

Mierou bol tuším aj rováš zo spojenia „mať niečo na rováši“.

Rováš bola v minulosti latka, ktorá sa rozštiepila na dve časti a používala sa ako miera – na poli sa s ňou počítali snopy, v krčme, keď hostia pili na sekeru, im krčmár zaznačoval zárezmi či vrúbikmi dlh. Časti palice sa priložili k sebe a na oboch častiach boli zárezy, z čoho sa poznal dlh. Toto spojenie má dodnes význam „byť niekomu niečo dlžen“.

Takže s tým súvisí aj výraz „mať sekeru“?

Áno. K výrazom „mať sekeru“ či „piť na sekeru“ sa tiež viaže voľné spojenie. V minulosti obyčajní ľudia nemali zbrane, kým šľachtici sa bránili mečom, sedliaci mali ako hlavnú zbraň sekeru. Keď v krčme sedliak nemal peniaze, založil sekeru. V Marianke pri Bratislave bola krčma, kde bol donedávna na pulte malý pník, v ňom bola zaťatá sekerka a pod tým nápis „na sekeru nedávame“.

A ako vznikol výraz „mať krížiky na chrbte“?

Kedysi obyčajní ľudia nevedeli písať a podpisovali sa krížikmi. Keď šlo o kúpnu zmluvu či inú vážnu záležitosť, aktéri boli často podpísaní krížikmi. Krížik v prenesenom význame znamenal aj počet rokov. Jeden krížik mohol byť desať rokov, takže ten, kto má veľa krížikov na chrbte, je veľmi starý.

A prečo má niekto niečo v krvi alebo v malíčku?

Ide o prenesený význam „hravo zvládnuť situáciu“, urobiť to ľavou zadnou.

Prečo práve ľavou zadnou?

Zasa sa zdôrazňuje jednoduché riešenie.

Kde sa vzal „dvojaký meter“, spojenie „merať dvojakým metrom“?

Znamená to, že nepristupujeme ku každému rovnako, jedného

hodnotíme prísnejšie, druhého zhovievavejšie. V minulosti neboli miery vždy rovnaké, v jednotlivých častiach Uhorska sa odlišovali miery ako merica či lôt, mohlo to vzniknúť aj takto. V jednej časti bol meter väčší, inde menší.

A to niekomu mohlo byť trňom v oku. Odkiaľ je toto spojenie?

Súvisí s biblickým výrokom „vidieť smietku v očiach niekoho druhého, ale trň vo vlastnom oku nevidieť“. To znamená, že často sme k sebe málo sebakritickí, vidíme u cudzieho človeka maličkú smietku, ale trň vo vlastnom oku nevidíme.

Keď už sme pri očiach, prečo má hlad veľké oči?

Zasa je tu zdôraznená intenzita – keď je človek hladný, všetko by zjedol. Zaujímavé je aj spojenie „oči by mu jedli“ – keď vidí príťažlivé lahôdky, hoci už nevláda, jedol by.

Prečo z mnohých príslovi poznáme už len polovicu, napríklad „Každá líška svoj chvost chváli“, hoci to pokračuje „až kým si ho nepopáli“?

V staršom období mali viaceré spojenia širšiu podobu, napr. rozdávať/merať od buka do buka (ako Jánošík), umývať si ruky (ako Pilát), mať niekoho v žalúdku (ako svoje hriechy), komu česť, tomu česť (pastierovi trúba), robiť/drieť/řahať ako vôl/kôň v (gápli) – gápel bol jednoduchý mechanizmus na pohon strojov a zariadení pomocou ťažnej sily zvierat.

Do svojej knižky Ukryté v slovách ste vybrali 132 tajomných spojení. Ktoré z nich je vaše najobľúbenejšie?

Mám veľmi rada Xantipu, pretože vôbec nie je pravda, že bola zlá a hašterivá žena. Traduje sa, že to bola veľká potvora. Ale v skutočnosti bol čudák jej manžel Sokrates. Vytvoril síce nové mravné zásady a mal krásne myšlienky, no čo z nich mala jeho žena Xantipa, ktorá musela živiť päťčlennú rodinu, pričom jej manžel na živobytie nijako neprispieval? Doma si nič nevšimal, o nič sa nestaral, nedbanlivo sa obliekal, v lete i v zime chodil bosý a umýval sa vraj iba vtedy, keď ho niekam pozvali na návštevu. Nečudujme sa preto praktickej Xantipe, že ju neraz prešla trepezlivosť zo správania jej geniálneho manžela. Najslávnejší Sokratov žiak Platón videl v Xantipe usilovnú ženu, ktorá sa obetavo starala o Sokrata až do konca jeho života.

Sú frazeologizmy rodinným striebrom?

Samozrejme, pričom aj rodinné striebro je frazeologizmus. Ťažko však vysvetliť, ako vznikol.

Nepatrí k ťažko vysvetliteľným spojeniam aj „povedať niečo v kocke“?

To znamená povedať niečo skráteno, stručne, jasne. Kocka je totiž ohraničená.

Rozhodne nelogické je spojenie „spí, akoby ho do vody hodil“. Ako by vtedy niekto mohol spať?

Povie sa aj „spí ako zabýty“ alebo „spí ako zarezaný“. Tie vyzerajú pochopiteľnejšie, ale už som spomínala, že pri frazeológii nemožno operovať logikou.

Takže sa z nej občas človeku „rozum múti“?

Áno, rozum sa môže zakaliť, pomútiť tak, že nie je schopný rozumne uvažovať.

Zo súdka čudných spojení je aj „mlčí ako voš pod chrastou“. Prečo práve pod chrastou?

Asi je jej tam ticho, dobre, teplo.

Prečo má opitý opicu?

Asi preto, že opica je najviac podobná človeku, ale predsa nie je človek, má zvieracie spôsoby. Hoci opice by sa možno urazili.

Po význame frazeologizmov sa teda dá pátrať „do aleluja“?

Áno, nepretržite. Výraz „do aleluja“ pochádza z Biblie, keďže sa pri spievaní stále opakovalo „aleluja, aleluja“, prenesený význam je „do omrzenia“.

A kde sa vzali Cigáni vyhrávajúci v bruchu?

To sa dá celkom ľahko vysvetliť. Keď je niekto hladný, škvŕka mu v bruchu, a to škvŕkanie sa prirovnáva k hraniu cigánskej kapely.

Nad čím si láme hlavu aj taký znalec dejín jazyka ako vy?

Neuverili by ste, ale nad takými istými problémami ako vy alebo ktokoľvek iný.

Doc. PhDr. Jana Skladaná, CSc.

Narodila sa 27. februára 1942 v Banskej Bystrici. Študovala slovenčinu-latinčinu na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. V rokoch 1964–1966 pracovala v Ústave slovenského jazyka SAV, od 1967 v Jazykovednom ústave Ľudovíta Štúra SAV v Bratislave. Podieľala sa na príprave všetkých siedmich zväzkov Historického slovníka slovenského jazyka, ktorého 4. zväzok v roku 1996 získal prémii Literárneho fondu. Učí na Katedre slovenského jazyka a literatúry na Filozofickej fakulte Univerzity sv. Cyrila a Metoda v Trnave. Je autorkou pravopisných príručiek a kníh Frazeologický fond slovenčiny v predspisovnom období, Slová z hlbín dávnych vekov, Ukryté v slovách. Venuje sa praktickým otázkam jazykovej kultúry a špecializuje sa na dejiny spisovnej slovenčiny a na frazeológiu.

Funkcionář Chalupa sloužil StB

Karel Pacner iDnes

Krátce po „vítězném únoru 1948“ zatkla Státní bezpečnost významného funkcionáře národně socialistické strany dr. Vlastislava Chalupu. Uvzněných činovníků nekomunistických stran byly tisíce. Ovšem pouze někteří se nechali přemluvit k tomu, aby pracovali proti svým bývalým spolustraníkům ve prospěch nového režimu. Právě Chalupa se stal patrně neaktivnějším přeběhlíkem – bez jakéhokoliv fyzického či psychologického nátlaku začal dělat nejprve agenta-provokatéra a po vysazení do zahraničí agenta rozvědky.

Chalupa vedl před únorem 1948 v centrále národně socialistické strany oddělení pro vědeckou politiku. Po komunistickém únorovém převratu se i on chystal k útěku na Západ. Avšak 7. dubna 1948 ho komando StB Miroslava Picha-Tůmy tajně zatkl. Později to Chalupa líčil tak, že ho neznámí lidé upozornili na nebezpečí a začali ho ochraňovat.

Služba „pokrokovému křídlu KSČ“

Při interview v Chicagu pro Českou televizi v roce 1997 Chalupa přiznal, že Otmar Kašina, který patřil mezi jeho údajné zachránce, brzy přiznal, že je komunistou a příslušníkem StB. Víme, že zakládáte odboj – oznámil prý Kašina Chalupovi. – Četl jsem všechny vaše studie a vím, že jste upřímný socialista. Avšak jednu věc jste dělali špatně – dívali jste se na komunistickou stranu jako na monolit. To není pravda, mezi námi jsou i lidé inteligentní.

Těhle představě Chalupa uvěřil – aspoň to dnes tvrdí. Tento špičkový politický analytik se nyní hájí tím, že v KSČ spolu bojovala dvě křídla – reakční, které chce socialismus sovětského stíhu, a pokrokové, které nejspíš touží po socialismu národním, bez cizího poručnickování. A právě ke druhé skupině patřil Kašina a jeho soudruzi.

Potom přišel za národně socialistickým funkcionářem v izolaci starší příslušník Bezpečnosti a požádal ho, aby dával dohromady domácí odboj. Ten, který zatím existuje, prý nestojí za nic. Chalupa souhlasil: „Já jsem mu věřil a nevěřil. Když odmítnu, pravděpodobně celý odboj zlikvidují. Když řeknu ano, musí mne pustit a potom se mohou rozhodovat.“

Historik Jiří Málek, který zkoumal tento případ v Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, to viděl jinak: „Orgánům StB se podařilo navázat s Chalupou přátelský poměr, s některými řídicími orgány si tykal. Brzy získal pozici hodnotného a iniciativního agenta.“

Chalupu ubytovali v jednom pražském konspiračním objektu ministerstva vnitra. Dali mu krycí jméno major Král. Jeho úkolem bylo budovat takzvané kontrolní síť – to nebylo nic jiného, než volavčí síť, jaké za války vytvářelo gestapo. Chalupa prý navrhl estebákům tuto představu odboje, jak nám tvrdil na kameru: „Žádné velké síťe a žádné teroristické akce. Nebudeme se napojovat na cizí zpravodajské služby, protože jejich činnost byla pochybná – Sověti v nich měli své lidi.“

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/funkcionar-chalupa-slouzil-stb-d31-zahranicni.aspx?c=A020409_151402_vedatech_jan

Vytvoříme si síť malých skupinek, které budou pracovat ideově a budou se snažit, aby získaly hodnotu pro zahraniční mocnosti. S vlastními silami nad komunisty nemůžeme vyhrát. V zahraničí musíme získat mocenskou podporu. Proto bude těžiště práce na Západě. Z toho důvodu jsem požádal, aby hned převedli ilegálně za hranice Povolného, Kaďourka a Pechara. Podle toho, jestli to udělají, je budu posuzovat.“

Strana práce pod patronací StB

„Odboj je budován nezávisle na nás,“ uvažovali příslušníci StB. „Nejdříve tu stál dobře vybudovaný odboj a pak teprve naše iniciativa směřující k poznání. Do odboje tak dobře vedeného není možné pronikat normální agenturní prací, poněvadž bychom zůstali odkázáni na okrajové poznatky... Avšak pomocí skupiny s ostatním odbojem stejnorodé je možno nejrychleji a nejspěšněji pronikat k dalšímu poznání. Nepoužíváme k tomu našeho aparátu a pracují za nás houževnatě členové ilegality.“

„Ilegální skupiny se tvořily samy,“ tvrdil Chalupa při natáčení. „Byl tam nával, každý tam chtěl vstoupit. Zájemci chodili na sekretariát národně socialistické strany, hlavně za Damiánem, který byl sekretářem mládeže. Ti lidé dostali od nás instrukce, politický program a potom také ilegální časopis. Když měli nějaké závažné zprávy, tak nám je postoupili.“ Strana práce, kterou Chalupa založil, počítá se znárodněním a „hlásá program, který je možno nazvat utopickým socialismem“. Není tedy nebezpečný socialismus, ale „je naprosto nepřijatelný pro Američany“.

Estebáci s chodili s majorem Králem na schůzky protistátních organizací a on je jejím členům většinou představoval jako své spojky. Ke zvýšení důvěryhodnosti

mu StB umožnilo vydávat časopis Plamen. V létě 1949 se tiskl přímo v budově ministerstva vnitra v Praze na Letné. Rovněž zpravodajské informace, které žádaly západní tajné služby od československých odbojářů, připravovali pro Chalupu specialisté z StB, takže sloužily k dezinformaci.

Přilákat Ripku do republiky

Ovšem současně StB vytvářelo zdání, že Chalupa je úspěšným ilegálním pracovníkem. Proto mu dokonce vybudovalo bezpečný kanál pro přechody na Západ. Tuhle rozsáhlou dezinformační a provokační činnost řídilo pod označením akce Skaut. Kanálem Skaut přešlo od jara do podzimu 1948 na Západ nejméně 14 lidí, aniž měli tušení, že jejich odchody schvaloval velitel StB Osvald Závodský. S vědomím Státní bezpečnosti ho rovněž používali exiloví kurýři k návštěvám republiky a cestám zpátky.

„StB potřebovala, aby si tato cesta získala důvěryhodnost,“ řekl mi Jan Frolík, ředitel archivu ministerstva vnitra. „Tudy chodila korespondence mezi bývalými národně socialistickými funkcionáři – ministrem Hubertem Ripkou a poslankyní Miladou Horákovou. Tímto kanálem chtěli estebáci přilákat Ripku na schůzku vedení takzvané Strany práce.“

Kdyby se tajné porady v komunistické zemi účastnil, po návratu by prudce vzrostla na Západě jeho politická reputace. Jenže to by estebáci nedopustili – chtěli ho zatknout a soudit spolu s Horákovou. Naštěstí Ripka odkládal cestu do Československa tak dlouho, až začaly čistky v StB.“

Nadále proti nepřítelům socialismu

V létě 1949 se vedení Státní bezpečnosti rozhodlo, že vyšle Chalupu jako agenta mezi uprchlé politiky. Nemohl je v zahraničí zradit? Těžko. Byl doma příliš zkompromitován – kdyby se vzpíral, mohli mu pohrozit, že na něj prozradí, co pro ně poslední rok dělal.

Chalupa odletěl 3. září 1949 z ruzyňského letiště do Francie. O vyslání tohoto agenta Maisona, jak znělo jeho krycí jméno, dokonce informoval velitel StB Jindřich Veselý dopisem prezidenta republiky a předsedu KSČ Klementa Gottwalda. V Paříži rychle zapadl do exulantských kruhů. Následující rok poslala StB do zahraničí i paní Chalupovou s dítětem. Manželka však neměla o pozadí odjezdu sebemenšího tušení a o špionážní činnosti manžela se až do své smrti nedozvěděla.

Mezi uprchlíky panovala řevnivost a politikaření. Každý chtěl založit nějakou organizaci, předsedať jí a dostávat na ni od západních vlád a organizací peníze. Každý považoval za nezbytné, aby vydával časopis. A právě o těchto rozměskách informoval Maison československou rozvědku. „V podstatě jsem tam neřikal nic, co by nebyla pravda, anebo něco, co bylo tajné,“ řekl při natáčení v Chicagu. „Prostě jsem popisoval vývoj v exilu.“

Časopis Tribuna, který začal vydávat, a Zahraniční ústav bojovaly proti všem stoupcům svobodného podnikání a nepřítelům socialismu, zastávaly se myšlenek Marxe, Engelse a Lenina, avšak odmítaly sovětský imperialismus. Kromě toho Zahraniční ústav sbíral adresy uprchlíků, aby je mohl zásobovat svými politickými proklamacemi. Nikdo netušil, že Chalupa shromažďuje tyhle informace pro StB.

Když se v roce 1952 vrátil Maisonův řídicí důstojník z Francie, kde se vydával za uprchlíka, do Prahy, ocitl se agent bez spojení. V listopadu přesídlil přes Kanadu do USA. Později tvrdil, že mu byla na stopě francouzská kontrašpionáž. V Chicagu se zapojil do exulantského života.

Za oceánem Director

Po čtyřech letech se vedení rozvědky rozhodlo, že s Chalupou obnoví spojení. Chalupu měl vyhledat pracovník newyorské rezidentury Josef Svoboda-Soukal. Avšak americká federální policie FBI všechny diplomaty ze států sovětského bloku nezakryté sledovala.

Svoboda proto odletěl spolu s rezidentem Milošem Vejvodou-Bartošem z New Yorku do Miami na Floridě. Při zpáteční cestě za mezipřistání v Jacksonvillu vyšli všichni cestující z letadla, ale Svoboda se do něho už nevrátil, nýbrž nasedl do stroje, který mířil do Atlanty. Tím sledovačku setřásl. V Atlantě přespál a druhý den odletěl do Chicaga.

Svého člověka našel Svoboda až 6. září 1956 v bance, kde pracoval. Z recepcce mu zavolal: Tady Lom. Mám pro vás vzkaz od rodičů. Když přišel Chalupa do vestibulu, představil se mu: Jsem Svoboda ze zastupitelského úřadu. Tím ho vyděsil a teprve po kratším přemlouvání ho dotáhl do blízkého drugstoru k jednání. Starý agent se obával pracovat pro československou rozvědku v USA: FBI tady řádí! Já nemohu nic dělat.

Podruhé se sešli 30. října. Chalupa se strachy o několik kilogramů spadl a nervově byl na dně. Chceme od vás pouze zprávy o situaci mezi emigranty a krajany, kteří jsou s nimi ve styku – žádal Svoboda. – Potřebujeme znát strukturu a lidi v Zahraničním ústavu a možnosti, jak byste mohl

proniknout do Svobodné Evropy. Avšak agent stále vzdoroval: Nikdo mne už nedonutí ke spolupráci. Chci být krytý a mám obavy z FBI. Zatím mě samotného nevyslýchali, ale ptali se na mne několika známých.

Centrála přidělila reaktivovanému agentu nové krycí jméno Director. Nový závazek ke spolupráci Chalupa neochotně podepsal až 28. února 1957. Přitom předal Svobodovi zprávu o své činnosti od příjezdu do USA, podrobnosti o Zahraničním ústavu, seznam známých ve Svobodné Evropě a podobně.

Materiál pro případnou kompromitaci

Director hledal vytáčky, aby nemusel dál spolupracovat, ale nestyděl se brát peníze. Pražská centrála proto poslala 18. června 1957 rezidentuře přehled Chalupovy předcházející činnosti, jehož zveřejnění by ho úplně zkompromitovalo. „Napojoval MV na ilegální organizace, které pak řídil pod dozorem MV a usměrňoval činnost příliš aktivních,“ vypočítával telegram zpočátku jeho práci doma.

„Spojky mezi ním a těmito organizacemi dělali orgáni a agenti MV... Oklamal vedoucí prominenty (Ripka, Stránský, Krajina, Zenkl a Majer) tím, že se na ně napojil ještě z ČSR jako vedoucí Strany práce, což byla pomyslná organizace, která kryla činnost jeho a orgánů MV... Pomohl odhalit nepřátelskou činnost několika diplomatů působících v ČSR...“

Director nám předal hesla na skupinu Sněženka, vedenou Václavem Hamplem, které získal prostřednictvím Povolného a Šebora (Kudláčkův špion) v Paříži. Tím nám umožnil napojit se na tuto ilegální organizaci, která byla později likvidována. Na 17 dalších organizací sjednal schůzky s vedoucími, dohodl s nimi spolupráci se Stranou práce, a tak je vlastně předal Bezpečnosti. Takovým způsobem pomohl StB odhalit činnost ilegálních organizací, které byly později likvidovány.

Celkem bylo pozatýkáno asi 700 lidí, z toho bylo asi 15 osob odsouzeno k trestu smrti. Dále nám poslal z Paříže heslo na skupinu M. Horákové. Kontakt Horákové se nezdařil, protože heslo bylo zkomoleno. Přesto upozornil StB na existenci ilegální organizace a tak umožnil její likvidaci...“ Se svými řídicími důstojníky se Director sešel během tří let celkem desetkrát. Naposled 20. října 1958.

Podivný konec činnosti

Vedení rozvědky nebylo s Chalupou spokojeno. To konstatoval kapitán Orb 4. srpna 1961: „Zprávy a materiály získané od Directora byly pouze průměrné hodnoty, které jsme už znali z jiných pramenů anebo nebylo obtížné si je opatřit jinou cestou. V průběhu styku měl neustále výhrady ke způsobu udržování osobního spojení s ním a tvrdošjně trval na zorganizování spojení mimo území USA. Přitom zveličoval ohrožení bezpečnosti jeho osoby. Na poslední schůzce v říjnu 1958 se dokonce uchýloval k vyhrožování policií. Na základě těchto skutečností bylo učiněno rozhodnutí přerušit další styk s Directorem.“

Proč tato spolupráce skončila? To je záhada. Není vyloučeno, že se Chalupa už dřív vyzpovídal ze své špionážní činnosti příslušníkům FBI. Taková přiznání Američané oceňují. Navenek vystupoval Chalupa jako zarytý nepřítel komunistů. Proto také mohl postupovat po žebříčku funkcí v různých exilových organizacích. V roce 1966 byl dokonce zvolen členem zastupitelstva Rady svobodného Československa.

Prohraný soud

Po listopadové revoluci přiletěl Chalupa do Československa a představoval se jako přední exilový funkcionář. Chtěl dokonce zřídít tým historiků, kteří by pod jeho vedením zkoumali dějiny třetího odboje. Když americký krajanský tisk uveřejnil sérii článků profesora Josefa Kalvody o činnosti Krále-Maisona-Director, které se opíraly o kopie z archivu StB, Chalupa se znejistěl.

Avšak vzápětí ve své aktivitě pokračoval a dokonce podal u pražského soudu žalobu na Málka, který o něm rovněž psal. Obvinil ho, že zveřejněním případu ho pomluvil. Obvodní soud žalobu zamítl a stejný výrok vydal 26. září 1997 i Městský soud.

Případ Chalupy je zřejmě tragédií člověka, kterého estebáci dokázali nejen zlomit, ale i získat. Nejspíš prahl po moci a slávě – když ji nemohl dostat v národně socialistické straně doma, aspoň cítil uspokojení nad tím, že vládne tajnou mocí nad částí exilu a je tím pro estebáky slavnou a nezastupitelnou osobou.

Zatímco ve Francii, prodchnuté levicovými myšlenkami, neměl o svou bezpečnost víceméně žádné obavy, v silně antikomunistických Spojených státech se bál ve své špionážní činnosti pokračovat. A proto se tam navenek uplatňoval se stejnou pílí zase na druhé straně – jako bojovník proti komunismu.

INDONESIE ŘACHTÁ ŠAVLÍ....

Dnešní The Telegraph přinesl článek, takto nadepsaný. Trochu bych to upravil, spíše bych řekl, že vytahuje zrádný, vlnitý kriss!

Samozřejmě, prezident Susilo Bambang Yudhoyono ted zůstává v pozadí, ono řinčení krissem nechává veliteli letectva - Air Commodoru Hadi Tjahjanto, který díky "krizi" vyhlásil na indonézkých základnách bojovou pohotovost, radarové hlídání pobřežních vod a pohotovost stíhacích bombardérů Suchoj Su-27 a stíhačů Su-30, tedy "obraných"

letadel, které si Indonésie nakoupila v Rusku, když dostala darem od (pitomé) Austrálie bilion dolarů po tsunami. Vesničané, poškození

přírodou (Allahem?) žijí dále pod stany, ale letectvo má nové "svaly". K těm nedávno přibyly i čtyři transportní Herculesy C-130, ex RAAF, které (opět nutno říci - pitomá) Austrálie - Indonésii VĚNOVALA ZDARMA pro humanitní pomoc!

V současné době křižují (v indonézkých) a mezinárodních vodách čtyři fregaty indonézkého Navy, které dohlíží nato, aby ti imperialisté australského Navy (RAN) "nenarušili" výsostné vody mírumilovné Indonésie, ba ani tehdy, kdyby se tam potápěly indonézké rybářské (a pirátské) lodi, přeplněné ilegálními imigranty kteří jako cíl mají Austrálii.

Je zajímavé, že když vypukla tato (zatím) diplomatická válka, Indonésie je připravená uhlídat své pobřeží, a sledovat pohyby našeho RAN, ale předtím, nebyla schopná zabránit vyplouvání stovek a stovek lodí z indonézkých přístavů, s indonézkými posádkami a přeplněných těmi ilegály z muslimských zemí Asie a Středního Východu.

Nu, proč by tomu měli zabranovat? Vždyť to byl pro Indonésii dobrý business - ti ilegálové, pod dohledem zprostředkovatelů najímali, nebo kupovali jakoukoliv indonézkou lod a mimo to, každá várka, která by dorazila do Austrálie, je součástí "muslimské páté kolony" - nezapomínejme, že Indonésie je MUSLIMSKOU zemí, i když nám jí naši vlastní, zrádní "dobrodějové" z ABC a SBS stále prezentují jako zemi muslimskou, ale moderátní. Islam je jenom jeden a moderátní na něm není nic!

Přeze všechna předchozí léta australské finanční i technické pomoci Indonésii, se pravá tvář jejich politiků a představitelů ukazuje při první příležitosti. Naše (zrádná) ABC, uvedla interview s indonézkým ministrem zahraničí Tantowi Hayayem (jménem si nejsem jistý, nepamatuji si každého opičáka), kdy prskal a stěžoval si na "svévolné" narušení jejich výsostných vod naším RAN. Zajímavé je, že jim nevadilo, když RAN zachraňovalo v jejich "výsostných" vodách ilegální "assylum seekers", kteří svévolně poškodili svoji lod, aby je - ubohé, topící se- zachránila RAN!

Také ABC uvedla pořad, kdy dávala za pravdu verzi indonézkých lékařů, kteří ošetřovali popáleniny somálských ilegálů, kteří tvrdili, že popáleniny a poranění, jim způsobili suroví australští námořníci, kteří je "přinutili" držet rozpálené části motorů. Všichni dobře víme, že tito prolhaní parchanti už mnohokrát obvinili RAN z ze surovosti, přitom mají tradici sebeпоškozování.

Toto všechno odmítl PM Tony Abbott, který je v současnosti ve Švýcarsku na mezinárodním symposiu, i australský ministr pro imigraci Scott Morrison, který se stal fackovacím panákem všech Labor i Green srandapolitiků. Snad právě proto, že jeho system, který PM Abbott už před volbami ohlásil jako akci "Stop the boats" pracuje.

Takže, at si tedy Indonésie řachtá a řinčí šavlí, nebo krissem či stíhačkami Suchoj, kdyby přešli od řinčení k akci, asi by tvrdě narazili na RAN a Hornety našeho RAAF!

psáno 24. ledna 2014. Sven F. Rehulka, Miranda NSW

NEJEN MUSLIMOVÉ

Když jsem se v roce 2010 vracel z návštěvy Evropy domů, tedy do Austrálie, v Bangkoku jsem dostal jako sousedy v letadle jugoslávský pár starších lidí.

Tito mně nejdříve chtěli odsunout k oknu (vždycky sedávám u uličky a pokud to jde, tak "na ocase"), ale měl jsem své číslo sedačky.

Zkoušeli to takovým drzým způsobem, že jsem použil (česky) výrok, aby šli do prdele ! A hned bylo vyřízeno!

Po startu otevřeli tašky a začali vyjídat plastické kontajnery, které potom prázdné, nebo nedojedené házeli pod sebe a rozšlapávali je tak, jako se to dělá s pivními plechovkami. To vše, prokládali mastným papírem a plastikem, ale jídlo, podávané v letadle, nejedli!

Jak to pak pod nimi vypadalo v Sydney, si snad každý dovede představit!

Po přistání, kdy ještě svítilo světlo - zůstat připoutaný, se mně snažili přelézt jak pospíchali ven, ale vychutnal jsem si je, musili počkat až se zvednu já, i ostatní cestující.

Chtěl jsem, aby si té spouště kterou měli pod sebou všimlo co nejvíce vystupujících lidí (a to se mi také povedlo, že viděli kdo to udělal).

Všichni, kdo šli okolo nejdřív vytřeštili oči a pak vydechli. Když jsem odcházel já, tak jsem pěkně nahlas řekl, jaká jsou to prasata!

Za což jsem byl odměněn hezkým kukučem od děvčat Thai Airlines.

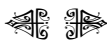
Vlad Burda, Grenfell - NSW

Kdysi v Indii do jedné vesnice přijel muž a oznámil vesničánům, že vykupuje opice a za každou dá 3 dolary. Vesničané věděli, že v okolí je mnoho opic, a tak přestali hospodařit na své půdě a všichni šli chytat opice. Muž opravdu koupil stovky opic za dohodnutou cenu. Ale počet opic v přírodě se brutálně snížil tím vesničané polevíli v úsilí a vrátili se k farmaření. Nato muž oznámil, že bude kupovat opice po 7 dolarech. Toto znovu vyburcovalo vesničany a opět začali chytat opice.

Ale počty opic se zase snížily a lidé se vrátili na svoje farmy. Muž zvýšil nabídku na 10 dolarů, ale již bylo velmi těžké chytit nějakou opici. Muž tedy oznámil, že bude kupovat opice za 50 dolarů za kus, a protože musí na čas odjet do města, bude ho zastupovat jeho asistent, který bude jeho jménem opice vykupovat. Jakmile muž odjel, asistent svolal vesničany a řekl: "Podívejte se, v těchto klecích je 5000 opic, které můj šéf už od vás koupil. Každá tahle opice má teď cenu 50 dolarů. Já vám je prodám za 30 dolarů, a až se šéf vrátí z města, Vy mu je můžete prodat po 50 dolarech." Vesničané dali dohromady všechny úspory a opice koupili zpět. Od té doby už nikdy neviděli šéfa ani jeho asistenta.

Pouze opic bylo všude okolo jako na začátku - a peníze zmizely. Pokud jste trik pochopili - vítejte na Wall Streetu a v MMF!

Dojmy, zmatené pojmy, koho mají Češi rádi a o kom neví vůbec nic

Viliam Buchert

Centrum pro výzkum veřejného mínění zveřejnilo v pátek výsledky průzkumu, který se zaměřil na vztahy Česka s cizími státy. Média o tom psala, ale při podrobnějším „ohledání“ je zřejmé, že výsledky někdy vypovídají spíše o neschopnosti části veřejnosti na něco takového odpovědět.

Otázka zněla: „Jaké jsou podle Vás současné vztahy České republiky se zeměmi, které Vám přečtu?“ A následuje výčet těchto zemí: Slovensko, USA, Německo, Rakousko, Francie, Británie, Ukrajina, Izrael, Japonsko Rusko, Čína, Írán, Maďarsko, Británie a Itálie.

Samozřejmě, že naprostá většina Čechů považuje za velmi dobré vztahy se Slovenskem. Důvod? Jsou skutečně dobré. Podobné to je u USA (86 procent považuje vztahy s nejsilnějším státem světa za velmi dobré či spíše dobré), ale nejméně polovina české veřejnosti současně podrobují stále ostřejší kritice některé kroky americké politiky. Například 12 procent lidí ale odpovědělo, že máme špatné vztahy s Japonskem. Přitom ani jediný problematický případ ve vzájemných vztazích nebyl dlouhá léta zaznamenán. Jak na to mohli odpovídající přijít, není jasné. V případě Izraele až 27 procent Čechů označuje vztahy s touto zemí za špatné. Jenže to je zmatení pojmu a nepochopení

otázky. Vztahy jsou ve skutečnosti velmi dobré, ale některým lidem se nelíbí politika Izraele vůči Palestincům, nebo mají předsudky k Židům. Jenže tak otázka nestála.

Samostatnou kategorií je sousední Polsko. U něj už dva roky klesá důvěra v dobré vztahy s Českou republikou. Důvod? Případy nekvalitních polských potravinářských výrobků. Jistě problém to někdy je, ale že hned kvůli tomu přestaneme mít Poláky rádi, je zvláštní. O Polácích panují zažitá stereotypy (za komunismu jsme je označovali za šmelináře a překupníky, že jejich Solidarita razila cestu svobody i pro Čechy, nás většinou nezajímalo) a v tom dál pokračujeme. Pravda je totiž taková, že některé polské výrobky problematické byly, ale většina rozhodně ne.

Zvláštní výsledky jsou v posledních 15 letech zaznamenány také u Rakouska. Pokud Rakušané kritizují jadernou elektrárnu Temelín, považuje podle průzkumů vztahy s nimi za téměř katastrofální (což nikdy nebyla pravda), pokud o tom nehovoří, máme je hned rádi.

Recept No.379

Recept na jedinečný máslovo vaječný krém

Vypracovaný krém z celých vajc a másla je neodmyslitelnou součástí mnoha dortů a patří i do toho, na kterém si ráda pochutnala císařovna Sissi. Recept na něj mámo přímo od vídeňských cukrářských mistrů...

Jeho podstatu tvoří v kotlíku nad párou vyšlehaná pěna z celých vajec a cukru, což není zcela obvyklé, v této podobě jde o nevídanou záležitost. Prohřátí je přitom nezbytné; vejce se zkrátka musí tepelně upravit. A opravdu důkladně je třeba vyšlehat i máslo, do kterého se vychlazená a tuzemákem dochucená pěna po vychladnutí šlehačem zapracuje...

Jak na to krok za krokem:

V kotlíku v horké lázni vyšlehejte vejce s cukrem, po kapkách do pěny přidejte tuzemák a zchladlou zapracujte šlehačem do másla vyšlehaného doběla. Do třetiny krému vmíchejte strouhané ořechy, naplňte jím všechny 4 piškotové pláty a zbytkem dozdobte boky korpusu. Povrch ovšem potřete rozehrátou zavařenou, přelijte jej čoko polevou a po zchladnutí dort dozdobte zbytkem krému.

Dort císařovny Sissi

Ingredience:

4 vejce ◊ 200 g moučkového cukru ◊
4 lžíce horké vody ◊
250 g polohrubé mouky ◊
5 lžiček jemně mleté zrnkové kávy ◊
1 lžička kypřicího prášku do pečiva;

na formu:

tuk a hrubá mouka;

krém:

4 vejce ◊
150 g moučkového cukru ◊
2 sáčky vanilkového cukru ◊
tuzemák dle chuti ◊
100 g jemně strouhaných vlašských ořechů ◊
200 g másla;

na dohotovení:

meruňkový džem ◊ čokoládová poleva

Jak na to krok za krokem?

Žloutky vyšlehejte s cukrem a postupně do pěny zašlehejte vodu. Zvlášť promíchejte mouku s kávou i „prdopečem“ a směs střídavě vmíchejte s pevným sněhem z bílků do žloutkové pěny. Opatrně vymíchané těsto rozlijte do 2 forem (průměr 20 cm) vytřených tukem a vysypaných moukou a při 165 oC korpusy upečte (15 až 20 minut). Po zchladnutí každý 1x prokrojte a připravte krém podle receptu,

Do třetiny krému vmíchejte strouhané ořechy, naplňte jím všechny 4 piškotové pláty a zbytkem dozdobte boky korpusu. Povrch ovšem potřete rozehrátou zavařenou, přelijte jej čoko polevou a po zchladnutí dort dozdobte zbytkem krému.

Chyby v pohádkách:

Co bylo špatně v Byl jednou jeden král?

Letos tento skvostný příběh oslavil 59 let. Každý si myslí, že jí zná nazpaměť, přesto v sobě pohádka Byl jednou jeden král ukrývá scény, které v ní nemají co dělat a už při její výrobě měly být vystřiženy.

Ve scéně, kdy se král (Jan Werich) topí v bažině, je v ní jenom po pás. Jakmile z bažiny vyjde je od bahna špinavý celý.

Když král odhodí na zem slanečka, dopadne nalevo od psa. V dalším záběru však slaneček leží vedle psa na pravé straně.

V záběru, kdy král s komořím (Vlasta Burian) nakládají zlato v královské pokladnici, v půlce záběru zmizí závěs, který jim visí nad hlavami.

Co v pohádce nevidíte

Během natáčení měl rybář (Vladimír Ráž) zlomenou ruku. Proto musela být sádra chráněna dlahou tělové barvy. Ruku nesměl namáhat, což byl problém při scéně, když nese Marušku (Milenu Dvorskou) přes mokřiny. Řešilo se to speciálně upraveným kolem pro herečku nebo kládou se sedákem. Nic ale nepůsobilo přirozeně. Nakonec Dvorská seděla na zádech muže, který lezl mokřinou po čtyřech.

Jak se budí princezny: Pohádka plná nesmyslů! Odhalili jste je?

V pohádkách je všechno možné, ale kovové hodinky na ruce obyčejného sedláka z dob renesance? Ty tam stoprocentně nepatří. Do pohádky Jak se budí princezny se dostaly nepozorností herce Václava Postráneckého (70) i kostymérů.

Když se princ (Jan Hrušínský) začíná topit, Matěj (Vladimír Menšík) jde přeseknout strom, aby ho zachránil. Strom je ale už viditelně naříznutý.

V záběru, kdy princ Jaroslav spadne s koněm do vody, mění se její hladina. Nejdřív má princ vodu po prsa, na konci scény mu ale sahá pouze do pasu.

Když Matěj učí prince Jaroslava plavat, předvádí mu styl prsa. Princ ale v následujícím záběru plave kraulem.

Nebezpečný Rybník!

Ve stejném rybníku, v jakém se učil princ, plavala také zlá Melánie (Libuše Švormová). Ta se ale při natáčení málem utopila. Její kostým nasákl vodou, ztěžkl a herečka šla ke dnu.

Chyby v pohádce Tři oříšky pro Popelku!

Ve scéně, kde je Menšík v sadu a řeže větvě, je v dále vidět sloup od elektrického vedení. (*Noviny*: Sloup je sice nezřetelný, ale je nad mezerou mezi písmenem „h“ a „y“)

Aby se za Popelkou, která odjíždí na koni do lesa, rozběhnul pes, museli mu hodit sněhovou kouli. Ta je také ve filmu vidět. Kůň na prvním záběru je bílý, pak je z něj grošák a na posledním záběru je opět bílý.

Macecha z Popelky Carola Braunbock: Dokonalý podvod na Čechy!

Jen málokdo ví, že nenáviděná macecha z Tří oříšků pro Popelku se narodila nedaleko Plzně, ve vesnici Všeruby. Carola Braunbock (†54) prožila část života v Československu, než se po válce odstěhovala do Německa. Na konci natáčení známé vánoční pohádky tak celý český štáb zděšeně zjistil, že herečka jim po celou dobu bez problémů rozuměla.

„Já ani nikdo ze štábu jsme to netušili. Až jednou, bylo to ke konci natáčení, se nějak rozpovídala česky v maskéřně a maskérky za mnou přiběhly, oči navrch hlavy, že prý Carola umí česky. Později nám to vysvětlila, ale proč to

tajila, nikdy neřekla,“ vzpomíná režisér Vorlíček v magazínu Sedmička.

On sám prý ale černé svědomí nemá a nevzpomíná si, že by zmínil něco, co by mohlo herečku urazit. „Naštěstí jsem před ní nikdy neřekl nic, co by mohlo způsobit nějaké faux pas,“ dodává.

Ačkoliv si Carola předtím zahrála v několika filmech, až role zlé macechy ji zajistila mezinárodní slávu a otevřela dveře k zajímavějším rolím. Herečka zemřela v poměrně mladém věku. Její srdce ji zradilo v 4. července roku 1978 v pouhých 54ti letech.

Kdo bude přístě v TV jako Nečasová?

Jiří X. Doležal Reflex

Stát, přesněji policie, se dopustila hrubého faulu na paní Nagyovou - Nečasovou. Řízený únik videa z jejího zatýkání do medií ukazuje, že občan nemá právo na soukromí, a že se policie chová k informacím tak, jak by žádný novinář nesměl.

V naší redakci se držíme zásady, že jakékoliv skryté nahrávání je možné pouze na veřejném místě, a pouze v případech, když ta nahrávka odhalí nějakou špatnost. Dobrým příkladem je třeba natočení taxikáře, který si u taxamtru pouští turbosazbu. Taxík je veřejně přístupný a řidič, který pouští turbo, krade. Zisk z takové nahrávky - důkaz o tom, jak taxikář šidí - má vyšší váhu než ochrana jeho soukromí.

Když naší redakci nejrůznější fotografové nabízelí intimní fotky hvězd pořízené nějakým šmírováním u nich doma nebo na zahradě, vždy jsme za nabídku stručně poděkovali a odmítli ji. Záznamy bez souhlasu dotčené osoby pořízené u ní doma jsou prostě nepublikovatelné. Pro nás.

Policie České republiky uvažuje zjevně jinak. Když zatýkali paní Nagyovou - Nečasovou, celý zákrok si muži zákona natáčeli na kameru. Samozřejmě bez souhlasu dotčené zatýkané, a v jejím privátním prostoru, doma v bytě. Nic špatného, pokud nahrávka slouží pro trestní řízení.

Policie však ze svého služebního záznamu značnou část zveřejnila - a to samozřejmě bez souhlasu dotčené. Stát rozhoduje, jestli vás při zatýkání bude natáčet jako na safari, a opět stát rozhoduje, zda se z toho videa nestane večerníček vysílaný na veřejnoprávní televizi.

Policie - tím, že záznam předala ČT, ale i veřejnoprávní televize jejím odvysíláním porušili elementární etiku, slušnost a ohleduplnost. Záznam pořízený státem pro trestní řízení se stal šlágrelem televizního vysílání. Prostě - policie ukázala, že rozhoduje ona - ne slušnost, mrav, či zákony na ochranu soukromí.

Výjezdní doložka: Příkazy k prohlídce schované za statistiku

Data, Jan Cibulka - ihned.cz

Hledat zbraně, drogy, valuty či dokumenty prozrazující záměr emigrovat. Takové pokyny šifrovala Státní bezpečnost přímo na výjezdní doložky. Používala k tomu falešnou kolonku statistika. Podívejte se, jak systém fungoval.

Zatímco dnes stačí zadat číslo pasu do počítače a celník okamžitě vidí podrobné informace o majiteli, v době, kdy ještě nebyly bezpečnostní složky vybaveny databázemi a počítačovými sítěmi, komunikovaly spolu pomocí jednoduché šifry. Nosičem informací přítom byli samotní obyvatelé totalitního státu. Většinou netušili, že se mohou stát obětmi tajného vzkazu, který na hranice sami přivezli.

Výjezdní doložku musel mít až do 4. prosince 1989 každý československý občan, pokud chtěl cestovat kamkoli jinam než do Bulharska, Maďarska, Mongolska, NDR, Polska, Rumunska a Sovětského svazu.

Jejímu vydání předcházela složitý byrokratický proces, takže bylo možné v zahraniční cestě komukoli zabránit, i když měl platný pas. Ani poté, co kýžený papír získal, neměl ale cestovatel vyhráno. Součástí výjezdní doložky totiž mohl být tajný pokyn strážcům socialistických hranic.

Všechny položky jsou snadno rozklíčovatelné (jméno, platnost, cílová země), jen kolonka statistika obsahuje jedno či dvě písmena a sérii šesti číslic. Podle tehdy přísně tajného nařízení ministerstva vnitra v nich byl zakódovaný režim celní prohlídky, a to jak při odjezdu (levá kolonka), tak i při

návratu (vpravo). Zajímavé je, že na hodnotách čísel prakticky nezáleželo, důležité bylo pořadí.

Vždy byla stanovena jedna specifická číslice (1, 2 atd.), která se čas od času měnila. Pořadí, ve kterém se ve „statistice“ objevila, pak označovalo požadovaný úkon.

Pokud se zájmová číslice vyskytla na prvním místě kódu, policisté hledali zbraně. Druhé místo znamenalo hledání skrytých dokumentů či fotografií, třetí pak prohlídku zaměřenou na dokumenty naznačující záměr emigrovat. Sem patřily třeba vysokoškolské diplomy (pokud je turista nemusel před odjezdem odevzdat na pracovišti).

Čtvrté místo značilo podezření na převážení vyššího počtu valut, než kolik povoloval devizový příslib, pětka varovala před pašováním drog. Pokud se sledovaná číslice objevila na šestém místě, pohraničníci volali správu FSZS, tedy rozvědku. A písmena před řadou čísel mohla značit požadavek na bezcelní odbavení.

Pravda je, že většina doložek byla bez požadavku na úkon (s čímž počítal i text nařízení), „statistika“ se ale uváděla všude, aby byla zachována konspirace. Informace o tom, která konkrétní číslice se ke kódování užívala, se podle všeho nedochovaly. Docházelo k jejím neustálým změnám a celý proces byl úzkostlivě utajovaný.

Data, Jan Cibulka

ihned.cz

125 let hamburgeru

Hodně štěstí – a hlavně zdraví, milý burgře

autor: Lukáš Strašík

New York – I když antiglobalisté, ekologičtí aktivisté a zastánci zdravé výživy dělají, co mohou, hamburgery stále patří k nejoblíbenějším, nejrozšířenějším a nejdostupnějším jídlům – zvláště ve Spojených státech. Odkud se vlastně vzal ten kus mletého masa připlácnutého z každé strany rozkrojenou zemlí? V tom dodnes nemá svět úplně jasno, každopádně ale tato milovaná i nenáviděná bašta může dnes slavit. Je to přesně 125 let, kdy se slovo "hamburger" poprvé objevilo v tisku: v novinách amerického města Walla Walla ve státě Washington.

Jméno dostal podle *hamburského steaku*: pečeného mletého hovězího plátku, který se – jak název napovídá – konzumoval v německém Hamburku. Z přístavu se pak přes velkou louži dostal do Ameriky, kde ho vylepšili tím, že si z něj po anglickém vzoru udělali sendvič – aby se mohl jíst jednou rukou. Začalo se mu zkráceně říkat *hamburger* (nebo později dokonce ještě zkráceněji *burger*), a protože platí, že co je psáno, to je dáno, se za zrod názvu *hamburger* považuje 5. leden 1889, kdy se výraz poprvé objevil v novinách. Jen pro srovnání: v témže roce slavnostně otevřeli Eiffelovku a narodili se Charlie Chaplin nebo Adolf Hitler.

Kdo to vymyslel?

Má se za to, že praotci hamburgeru jsou tatarští nájezdníci, kteří pojídali syrové nasekané maso, které naklepávali tím, že si je dávali pod sedlo. Jejich kuchyni se inspirovali Rusové a v 19. století i kuchaři v Hamburku, kteří ale mleté maso míchali s cibulí a kořením a grilovali.

O vynálezi toho pravého hamburgeru ale stále není jasno. Za jednoho z nich bývá považován Charlie Nagreen z wisconsinského Seymoure, který jako patnáctiletý chlapec prodával v roce 1885 masové kuličky na místním trhu. Obchody nejdřív moc nešly – prosadil se, až když jej napadlo dávat maso mezi dva plátky chleba, což zákazníkům uvolnilo ruku pro nákupy. Za jiné praotce speciality bývají považováni bratři Frank a Charles Menchesovi, pro Texasany je zase autorem hamburgeru Fletcher Davis, který prodával obložené chleby podobné dnešním hamburgerům na konci 80. let 19. století. Podle různých dalších zdrojů prodával první hamburgery Louis Lassen z connecticutského New Havenu v roce 1900 nebo Otto Kuase v roce 1891. Současnou podobu vtiskl hamburgeru Oscar Weber Bilby z oklahomské Tulsy, který v roce 1891 údajně jako první přišel s nápadem vložit maso do rozkrojené housky. První recept na hamburger se prý objevil v roce 1902 a do povědomí široké veřejnosti se poprvé dostal v roce 1904 na světovém veletrhu v St. Louis v Missouri.

Není to karbanátek!

Receptů na hamburger je dnes nepřeberně, nicméně platí, že to není totéž, co karbanátek. Hamburger se připravuje z hovězího masa, zatímco v karbanátku je maso vepřové, případně smíchané s jinými druhy. Do karbanátku se navíc přísady přimíchávají ještě za syrového stavu, kdežto na hamburger se přidávají až před podáváním. Ve správném hamburgeru navíc není strouhanka ani vajíčko a hamburger

se také zpravidla nesmaží v oleji, ale peče na plotně nebo na grilu.

Hamburger rozhodně není výsadou podniků rychlého občerstvení. Na ty opravdové je potřeba si zajít do amerických restaurací nebo je ochutnat v tamních rodinách. Mnohé z nich mají svůj zaručený domácí recept a připravují dobrotu i pro sousedy na zahradních party. A třeba takový Al Bunda v seriálu *Ženatý se závazky* dokonce ty svoje božské hamburgery připravil na popelku ze sousedčiny mrtvé tetičky.

V restauracích se většinou číšník (podobně jako u steaků) ptá, jak chce host maso připravit - zda *rare*, *medium rare*, *medium*, *medium well* nebo *well done*. Na hotový plátek se pak může dát cokoli. Nejběžnější je kolečko cibule, list salátu, plátek rajčete, kečup nebo hořčice, nakládané okurky nebo majonéza, plátek sýra (to je potom už *cheeseburger*), různé dresinky, barbecue omáčka, opečená slanina, avokádo, guacamole, osmažené houby, vajíčka upravená na různé způsoby, salsa, chilli papričky, ančovičky, plátky šunky nebo tataraka. Luxusní restaurace nabízejí hamburgery například s lanýž, husími játry a dalšími specialitami – škála je nepřeberná. Podává se v žemli, toastu nebo žitném chlebě, zpravidla s bramborovými hranolky a zeleninovou oblohou.

Jeden ze symbolů Ameriky slaví

V posledních letech, kdy Američané začínají stále více myslet na své zdraví a váhu, se objevují různé varianty hamburgerů – z krůtího nebo kuřecího masa, případně rozličné vegetariánské podoby. Pro fajnšmekry jsou ve vybraných podnicích na jídelničkách hamburgery z bizoního, pštrosího nebo jeleního masa. Letos v srpnu dokonce vznikl v Londýně první hovězí hamburger "ze zkumavky", který vytvořili kompletně v laboratoři – díky kultivování kmenových buněk skotu.

Obliba hamburgerů ve Spojených státech je nadále velká – spořádá se jich tu ročně kolem třiceti miliard, průměrný Američan si jej tedy dopřeje každý třetí den. Podle průzkumů by si hamburger jako výhradní stravu na pustý ostrov zvolila více než pětina Američanů. Dnešní mletý oslavenec v žemli v tomto ohledu prohrává pouze s pizzou, které by dalo přednost skoro dvakrát tolik respondentů. Takže (antiglobalisté a spol. prominou): "Hodně štěstí zdraví, hodně štěstí zdraví, hodně štěstí, milý burgere, hodně štěstí zdraví."

České hladové saláty k večeři jsou nesmysl, říká obezitolog

Eliška Bramborová LN

PRAHA - Chcete zhubnout nebo si udržet váhu? Obezitolog Zlatko Marinov má několik rad. V rozhovoru pro server Lidovky.cz například řekl, že mnohdy je vhodnější k večeři kachna nebo chleba s máslem než salát. Pro zdravý životní styl je důležité také náboženství. Marinov vychází z tvrzení, že naše strava je historicky nejbližší středomořské, která je založená na přijímání tuků večer.

Říkáte, že je vhodné jíst i pozdě večer vydatná jídla jako je například kachna. Tělo totiž dokáže ve spánku tuky zpracovat a nepřibere. Není ale potřeba jít do postele s prázdným žaludkem?

To máte pravdu. Člověk si může dát třeba tu kachnu klidně o půlnoci, ale měl by jít spát až za dvě hodiny. Zhruba tak dlouho totiž trvá žaludku, než jídlo zpracuje. Je však důležité, aby zůstala potrava v trávicím traktu, odkud si tělo může v noci brát tuky.

Takže ti, kteří jedí naposledy už v pět hodin, dělají chybu?

Ano, to je naprostý nesmysl. Může jim to naopak uškodit. Organismus nesmí hladovět přes den ani v noci. Pokud není v době spánku v trávicím traktu jídlo, ze kterého si potřebuje „klidový“ bazální metabolismus brát tuky, bere je ze zásob. Ráno však tělo zjistí, že zásoby ubyly a tak se je přes den snaží doplnit. Pracuje totiž s teorií, že by další noc nemuselo přežít. Pro jistotu doplní ještě o dvacet procent navíc. Protože co kdyby byla noc ještě horší než ta předešlá?

Ale pokud večer kachnu, tak asi bez knedlíků.

To určitě. Vždyť středomořská strava ani knedlíky nezná. Je založena na nenasycených mastných kyselinách, které jsou obsaženy v rostlinných tucích, a sytějších potravinách jako jsou vejce, těstoviny nebo smetana. Přesto v obezitologii v podstatě neexistuje zakázané jídlo. Důležité je načasování a samozřejmě také množství. Určitě si nedám k večeři celou kachnu a vyberu si nějakou méně mastnou část, například prsa. Když bych si měl vybrat zda si dát chleba s máslem, nebo se salátem, určitě zvolím rostlinný tuk.

Proč salát není vhodný?

Protože právě nenasycené mastné kyseliny, které jsou

obsaženy v tom másle, určitě nedostane tělo z takových těch českých hladových salátů, ve kterých je jen čerstvá zelenina, ocet, voda a sůl. Středomořský salát je mnohem výživnější. Je vždy bohatě zalitý olivovým olejem a část je tepelně upravená. Tím se zvedá jeho energetická hodnota. V italském salátu jsou často sušená rajčata nakládaná v olivovém oleji, v řeckém zase nakládané olivy nebo pečená rajčata. Takže salát ano, ale hodně bohatý, například tuňákový nebo těstovinový.

Opravdu z pohledu obezitologie neexistuje žádné zakázané jídlo? Co takové fast foody?

Do těch člověk může chodit, ale musí si důkladně vybrat, co si objedná. I tam přece prodávají salát nebo vodu. Hamburgerům nebo sendvičům by se měl ale vyhnout. Samy řetězce totiž přiznávají, že jejich jídlo představuje energeticky 70 procent doporučené denní dávky jídla. Problém je i veliký obsah soli. I obecně platí, že člověk zkrátka nemůže sníst všechno. Svým klientům říkám, že kdyby přišli do krámu a snědli tam, co by chtěli, umřou. Člověk zkrátka musí přemýšlet o jídle a jeho smyslu. Vždyť nežijeme proto, abychom jedli, ale jíme proto, abychom žili.

To přemýšlení o jídle souvisí s tím, že je podle obezitologů nejdůležitější prevence?

V podstatě ano. Nejjednodušší je určit si jasné stereotypy, podle kterých se bude člověk řídit. To usnadňuje třeba náboženství, které je z tohoto ohledu pro celkovou životosprávu velice důležité. Každé má v sobě totiž z velké části zakořeněny výživové principy zdravého životního stylu. Dnes například úplně vynecháváme pušty.

Je však třeba si uvědomit, že obezita je celoživotní chronické onemocnění a je v současné době nevléčitelná. U dospělých po půl roce a u dětí asi po roce dojde k zásadním tělesným změnám a již není cesty zpět.

Obézní člověk ale může zhubnout...

To ano, může se zbavit i všech zdravotních komplikací. Nemůže však žít s představou, že už se ke staré hmotnosti nikdy nevrátí. S obezitou musí bojovat celý život. Lze pouze zmírnit její projevy. Dieta samozřejmě pomůže, ale musí se držet dlouhodobě, aby se nedostavil jojo efekt. Takové to jednorázové hubnutí totiž například ženské tělo zvládne jen pětkrát.

Podle vás také vyjde nastejno ujít čtyři kilometry denně stejně jako dvanáctikilometrový běh. Není to trochu nadsázka?

Není. Při každém pohybu se spalují cukry, ty se však při jídle okamžitě zase doplní. K redukci váhy vede pouze spalování tuků. A při chůzi si bere tělo nejvíce tuků ze všech sportů - celých 60 procent, při běhu pouze 20 procent. Stejně množství tuků tedy spálíte už po čtyřech kilometrech chůze, ale až po dvanácti kilometrech běhu.

Je chůze nevhodnější pohyb jak při redukci váhy, tak při jejím udržování?

Vzhledem k redukci tuků je nevhodnější. Šest kilometrů chůze vede ke snižování hmotnosti, ale pozor - osm kilometrů naopak v delší časové perspektivě k nabírání. Pro tělo už je to moc velká zátěž. K preventivnímu udržování váhy může dobře posloužit i ten běh. Záleží také hodně na tom, komu jaký sport vyhovuje.

Je vždy pohyb pro hubnutí nezbytný?

Ano, pohyb jediný dokáže redukci váhy udržet. U obézních lidí se nejprve nasazuje dieta, která celý proces začne, postupně se přidává i pohyb, který ho udrží. Vše se navíc skloubí s psychoterapií. Když člověk není psychicky v pohodě, nehubne. Jsou i různá životní období, kdy je redukce váhy nereálná. Například když člověk studuje na vysoké škole nebo ztratí povolání. Psychika mu to zkrátka nedovolí.

Kdo je obézní?

Nadváhou trpí člověk, pokud překročí 25 stupňů a obezitou při překročení 30 stupňů indexu tělesné hmotnosti BMI. To je poměr váhy k výšce v metrech na druhou.

Odborníci však upozorňují, že tento index není jednoznačný, protože obézní jsou i sportovci s množstvím svalové hmoty a do průměru se vejdou naopak osoby s křehkou stavbou těla, ale velkým poměrem tělesného tuku.

Policie rozluštila mysteriózní šifry nejmocnější italské mafie

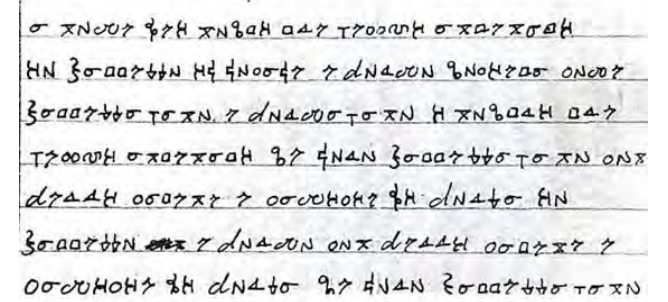

Foto: Republica.it 12.01.2014 - Reflex

V současnosti vůbec nejmocnější italská mafie, kalábrijská 'Ndrangheta, přišla o své šifry psané tajným písmem, které připomíná směs cyriliky a starověkých řeckých i egyptských hieroglyfů. Upozornila na to před několika dny italská média.

Šifrované písmo se podařilo rozluštit detektivům v Římě. Text, který byl teď zveřejněn, je slib věrnosti, který musí noví členové 'Ndranghety složit. Dokument byl nalezen při vyšetřování vraždy jednoho z mafiánů. Zda se tím ale podaří omezit moc této mafiánské skupiny, jejíž nelegální i legální aktivity tvoří podle odhadu až tři procenta italského národního produktu, je otázkou.

Od ostatních zločineckých organizací se 'Ndrangheta liší především svou strukturou. Nezakládá se na pyramidálním členění, ale na horizontálním rozvržení moci. Jednotlivé klany, kterých může být podle odhadů až 150 a čítají asi 7000 členů, mají rozdělené sféry vlivu, jednotlivé části Kalábie. Tato mafie je založena na krevním poutu. Členy se stávají prakticky pouze rodinní příslušníci z jednotlivých klanů a sňatky se také praktikují jen mezi nimi. Oproti známé Cosa Nostře využívá i ženy. Ty pracují jako spojky, hlídají kradené zboží, podléhají se na vydírání a lichvě.

'Ndrangheta proslula zejména vražednými metodami. Zabývá se především obchodem s drogami, většina evropského kokainu má pocházet právě z kalábrijského přístavu Gioia Tauro. Obchoduje i se zbraněmi, „věnuje“ se vydírání, organizování prostituce a dokonce se naučila legálně využívat dotace Evropské unie.

Celá desetiletí působila pouze v regionu Kalábria, ale dnes její aktivity sahají nejenom do dalších částí Itálie, ale působí také v jiných zemích Evropy (kupuje zde především nemovitosti a prodává drogy), Ameriky i v Austrálii. Podle některých informací působí už i v Česku.

Káva kromě povzbuzení také posiluje paměť, zjistili vědci

Dávka kofeinu, který konzumujeme při pití kávy, může posílit paměť, aspoň tu krátkodobou. Zjistil to podle deníku Die Welt tým vědců z americké Johns Hopkins University v Baltimoru, který zkoumal vliv této látky na studenty.

Podle studie zveřejněné v časopisu Nature Neuroscience může kofein podporovat uchování určitých poznatků, a to aspoň na den poté, co se s nimi pokusné osoby seznámily. Dosud je ale jen málo důkazů, že kofein má skutečně pozitivní účinky na paměť.

Dvě stě miligramů kofeinu stačilo, aby vědci vyloučili vliv dalších faktorů, jako třeba zvýšenou snahu zapamatovat si informace před zkouškou, volili jiný přístup. Vyzvali 73 dobrovolníků, aby se dívali na fotky s různými předměty.

Poté dostala část skupiny 200 miligramů kofeinu, což odpovídá asi dvěma šálkům silného espressa, zatímco zbytek dostal jen neúčinnou náhražku.

Kofein může chránit před ztrátou paměti

Následně se měřila hladina kofeinu ve slinách, a to vždy po jedné, třech a 24 hodinách. Další den byly obě skupiny opět požádány, aby se na ty obrázky znovu podívaly.

Testování měli přitom určit, které fotky viděli už dříve, které byly pro ně zcela nové a které se aspoň podobaly záběrům z předchozího dne. Skupina, která dostala dávku kofeinu, excelovala zejména při identifikaci podobných fotek.

„Kofein bývá spojován se zdravým, delším životem. Mohl by však mít ochranné účinky proti ztrátě paměti, k níž dochází při Alzheimerově nemoci,“ shrnul Michael Yassa, jeden z autorů studie. mcm, Právo

On: "Co kdybychom se spolu vyspali?"

Ona: "A nemohl bys to říct aspoň trochu romantičtěji?"

On: "Co kdybychom se spolu vyspali, když venku tak krásně prší?"

DIRECTORY pro předplatitele, 6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

„ **LA BOHEME** “ Restaurace a Bar:
Nova adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
Tel. číslo: 9660 5639
Web: www.labohome.com.au
Email: reservation@labohome.com.au
Upozorňujeme všechny čtenáře, že populární evropská restaurace La Boheme se přestěhovala do nových prostor na výše uvedené adrese. Přijďte nás navštívit a pochutnat si na široké nabídce českých a evropských specialit, jako jsou špenátové pirohy, kuřecí, telecí nebo vepřový řízek, pečené koleno, žebírka, kachna, hovězí guláš či svíčková. Jako sladkou tečku na závěr nabízíme domácí jablčný štrúdl, palačinky a další. K tomu si můžete dát výborné chlazené české pivo světlého Kozla, Budvar či mnohá další. Otevírací doba:
Pondělí - zavřeno
Úterý, až Pátek 5.00 - 23.00
Sobota 12.00 - půlnoc
Neděle 12.00 - 22.00

Na obědy nabízíme:

- hlavní chod & desert za \$ 29.90

POSEDET MUZETE NA PREDNI TERASE, VE SPODNIM BARU NEBO RESTAURACI S VYHLEDOM NA MESTO. SNADNE PARKOVANI I DOSTUPNOST AUTOBUSEM. 09/III/14

Cafe „Putyka“ -

shop 4-118 Alfred Street (cnr Lavander St.)
Milson Point
tel.: 02 9460 2802

otevřeno : Středa až Neděle od 12. do 22 hodin

Pivo, Víno, řízek, kachna, zelí, pečené koleno
www.cafe-putyka.com.au

16.XII.2013

V Lahůdkářství u Cyrila jako Doma!

183 Hay Street, Sydney tel.: 9211 0994
Otevřeno: Po-Pá od 7 do 17. So 7 - 13 hod.
vynikající telecí párky, tlačenka, moravské uzené tvaroh, mletý mák, zelí, kostkový cukr, ryby v láku, brynza, české a slovenské speciality, karlovarské oplatky, mouka atd. 25/II/14

Heart Of Europe

114 Bronte road Bondi Junction, 93871677
Po-Pa 8.00-17.00, So-8.30-15.00
Domace kvalitne kolace, zaviny, strudle, chutne jedla, szegedinsky gulas, paprikas, svieckova, brynzove halusky...; Denne cerstvy kminovy chlebecik a obvzlast dobre vypecene rohliky. Vsetky produkty su pripravene v nasej kuchyni, pouzivame maslo, organicku muku, domace vajicka a pridavame cit. 24.I.2014

Cheeky Czech

124 King St., Newtown, telefon : 0421 335 835
Otevřeno: Úterý-Neděle. od 12 do 3pm a 6 do 9.30pm
POZOR! NOVÁ OTVÍRACÍ DOBA od 3 do 6pm zavřeno
Tradiční česká jídla ba i rizoto a těstoviny.
Točené pivo Černovar a plzeň: světlé, tmavé, řezané. 16.VIII.2014

Sweety Imports

Predávame **Horalky, Piskoty, Perníky, Kávěnky, Tatrany, Venčeky, a ďalšie za veľkoobchodné ceny. Posielame aj poštou kdekoľvek v Austrálii.**
Email: info@sweetyimports.com.au
M: 0416 122 404 (Martina) 0404 387 615 (Peter) 09/III/13

LÉČENÍ

Human Internal Purification
Artritida, Astma, Ekzémy
Eliminace bakterií, viru a parazitu za pomoci plazmatu.
PH: 0478 774 585 Castle Hill
Vice info na www.zapper.cz 22/III/14

PŘEKLADY z angličtiny do češtiny i

naopak, přesně a rychle provede
Express Czech-English Translations
Martin STÁRA Kensington 2033
Sydney ; Tel.: (02) 9663 1189
0406 570 080; czech.english@yahoo.com 10/II/14

Služby pro studenty

Education, Immigration & Travel Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením studentského víza a vyberem správné školy. V Sydney provozujeme největší česko-slovenské studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši studenti mají **zdarma** k dispozici vizové konzultace, design studia a zadosti o studentská víza, wifi, multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd. **Zklamal Vás přístup jiných agentur? Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho studentského víza? Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje? Chcete zdarma využívat našich služeb?** Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční ceny!

Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství. **Číslo imigrační licence:** 0208424 Česky mluvící, 0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky mluvící Kontakt: Marek, Peter nebo Michal, sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízi bezkonkurencne nejlpevsí cestovní produkty po Australii, Novem Zeelandu, Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale take letenky do vsech destinaci sveta vsetne Ceske a Slovenske republiky. Travel agency licence: 2TA07248, Kontakt: Stanka nebo Lenka, travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář AustraliaOnline / Australiaonline Travel
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia 17/XII/13

Study. Work. Travel.

Information Planet ma 18 let zkusenosti, 4000 studentů ročne, 100 zaměstnanců , 2 kanceláře v Sydney , Perthu a Brisbane , 30 kancelářů v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.
K dispozici máme pomoc s prací , imigrační služby, cestovní agentura, velké slevy pro naše klienty, party, promotions.
Poradenství pri vybere školy, univerzity, viz, kontakt: Katarina, Barbora, Estera
email: europe@informationplanet.com.au
mobile: 0420 300 863
Poradenství ohledem prace, Kontakt: Magdalena
email: service@informationplanet.com.au
mobile: 0424 142 581
Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence Street 285, Sydney 2000 NSW
Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095 NSW
www.informationplanet.cz_a
www.informationplanet.sk

Austay Accommodation

-- vlastne ubytovanie se slevou pro slovenske a ceske ba i jiné studenty, www.info@austay.com.au
Kontakt: Michala, Jana
email: info@austay.com.au, mobile: 0406 232 283
Facebook: Austay Accommodation
Adresa: Level 6, 285 Clarence Street, Sydney 2000 NSW 25/III/12

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
http://www.czechandslovaksofssydney.org.au
Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands, (08) 9245 8137
Česká škola v Melbourne puvodní
v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
Principal: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279
Česká škola v Melbourne nová
V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216
Slovenská detská beseda/Slovak Little School of Melbourne,
2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 - info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$
Czechoslovak Club of ACT,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu**, 25 Uppfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr.Frank Carol; Jednatel Mrs. Stana Bilková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD
P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává " Na Slovíčko.

Československý klub v SA,
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.
Czechoslovak Country Club,
320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171,
tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,
144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008
ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jarda Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
časopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086
tel.: 02 9452 5617 vydává „Věstník“

Sokol Melbourne,
497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051
tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
vydává měsíčník Kvart

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
P.O.Box 27 332., Wellington
tel., 478 5977; fax.: 477 9377
Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Štřípky Čriepky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160,
Czech Pensioners Association Inc.
ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142,
Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvouměsíčník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydává štvrtročne **Slovenské zvesti**.

Austrálsko-slovenské informačné centrum

Vojtech Michael Markus
9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
e-mail: mmarkus@ozemail.com.au

Združenie Sloveskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konsulát České republiky,

p. Hani Stolina, konsul,
169 Military Road, Dover Hights , 2030
phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Honorár. konsulát Slovenskej republiky v Brisbane
honorární konzul: Michal Horváth
adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane, Queensland 4000, Austrálie
tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au

Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne
honorární konzul: Vojtech Michal Markuš
adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria 3165, Austrálie
tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837

mobil: 0421 635052;email:vmmarkus@bigpond.com.au
Honorární konsulát Slovenskej republiky v Sydney
honorární konzul: Milan Neklapil
adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord Street, Botany, NSW 2019
tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21
email: consul@hcsr-sydney.org

Honor. konsulát Slovenskej republiky na N.Zélande
honorární konzul: Peter T. Kiely
adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers Centre, 188 Quay Street, Auckland
tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338
email: kiely@krc.co.nz

České velvyslanectví v Canberře

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Slovenské veľvyslanectvo v Canbere

47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755

Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
http://www.mzv.sk/canberra

Česká obchodní komora v Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
P.O. Box 479 ; Welland SA 5008; Australia
President: Aleš Groepl; phone: 0416 241 678,
Cz.-Australian Chamber of Commerce
Michal Kozar, President adresa: PO Box 179
Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
Tel.: (+61) 0421 812 547

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Antonin Slavotinek - \$30
Alena Worechovská - \$20
B. a W. Kalivoda - \$10
Rose Brychtová - \$10
Iva Vobořilová- \$10
Eva Sedláková - \$30
M. Puza - \$30
Ivana Jančar - \$10

CO BUDE

Volume 4 Issue 24 ⁽³⁷⁹⁾

MUSÍME SI POMÁHAT

Február – únor 2014

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291
Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každou štvrtú nedel'u o 11,30 hod. **Slovenská Svátá Omša**
Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svátá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.
Melbourne - Na Šumavě

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
www.beseda.org.au.
otvoreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,
320 Devonshire Road, Kemps Creek tel. 02 9606 8703,
PO Box 330 Kemps Creek 2178; www.cscountryclub-sydney.com.au a email: csclubsydney@gmail.com
Restaurace: pátek 18–21 hod, sobota 16–21 hod, neděle 12–16 hod. Tradiční česká a slovenská jídla, rezervace 02 9602 0904, 0402 398168: Stolní tenis každý pátek od 18 hod,
31. ledna 2014 - OTEVŘENÍ KLUBU V NOVÉM ROCE 2014

2. února 2014 GRILOVÁNÍ - Na tento den jsme připravili grilování a pro všechny členy, kteří si své členství obnoví tento den,
14. února 2014 SV. VALENTÝN Přijďte oslavit svátek

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
www.skcsydney.com
Slovenská Svátá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452 5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík 9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181
P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csclubqld.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace: Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646
Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

20.října v 17:00 – zpěvák Petr Nagy – v Polonia - The Polish Club, 10 Marie Street, Milton

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združení Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Tel.: nemají President: bude
Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)
Každé čtvrtěk -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky
11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –
Letovisko „Šumava“
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou první neděli v měsíci je mše svátá v 11, ráno.
(mimo září kdy jr svatováclavská pouť)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073
President: Jerry Kabelka 0434 082 739
Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program
Radio pouze digitální: DAB+ SBS3, **Čtvrtek 17:00-18:00**
DAB+ SBS3 vysíláče v Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane and Darwin.
On demand: Internet, smartphone App
Další: live na digitální TV, na smartphonech; podcast atd.
Phone: 02 9430 2723, Filip Koubek
Address: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064
Mail: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585
Email: czech.program@sbs.com.au
Web: www.sbs.com.au/czech
Social media: facebook.com/SBSsczech

„Rádioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz
slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág
každú nedel'u v Sydney od 18 do 19 hodine.
Telefón v štúdiu 02 9816 2938
email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne.
Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** každý piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 27.ledna. Léta Páně. 2014.
Omlouváme se za špatné datování na straně 2 v minulém čísle.

Račte si vystříhnout a uschovat:

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Pošta zvedla ceny za MoneyOrd.
Uložte \$70 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

Československý Country Club

Akce, které jsme pro vás připravili
320 Devonshire Rd Kemps Creek 2178
0434 143 148 – 9606 8703
csclubsydney@gmail.com

31. ledna 2014

OTEVŘENÍ KLUBU V NOVÉM ROCE 2014

Dveře Vašeho klubu se otevírají v pátek, 31.ledna, s novým vedením v kuchyni. Šéfkuchař Honza a jeho milá a zručná manželka Maruška připravili nové menu a již teď se těší, aby pro Vás mohli uvařit. Mezi klasickými československými jídly najdete kachnu, guláš, vařené koleno, halušky, svíčkovou, ale také spousty specialit a zákusků. Přijďte ochutnat, šéfkuchař Honza Vás všechny bez výjimky velmi rád pohostí. Ovšem nezapomeňte a

ROZHODNĚ PŘIJĎTE HLADOVÍ

14. února 2014

SV. VALENTÝN

Přijďte oslavit svátek všech zamilovaných do nově zrekonstruované Restaurace romantickou večeří u svíček, zamilovaných písní a sladkého překvapení pro každý pár. Oslavte Vaší lásku s námi

ZAMLUVTE SI JEŠTĚ DNES

Náš sovětský hrdina

Televizní záběry, na nichž nový velvyslanec v Rusku Vladimír Remek předával pověrovací listiny, byly znepokojující. Víím, že Remek dostal kdysi zlatou hvězdu hrdiny SSSR, ale že ji bude mít při přijetí u prezidenta Putina na sobě, považuji za vrchol nevkusu a diplomatické faux pas. Ať si ji jako soukromá osoba nosí, kam chce, ale ne, reprezentuje-li naši zem. Aby se velvyslanec českého demokratického státu, členského státu EU a NATO, veřejně honosil významným již neexistujícím totalitním státem, který vyvraždil miliony vlastních lidí a nás tolik let vojensky okupoval, to je obří ostuda, za kterou by měl být odvolán.
Miroslav Krejčí, ktiš

Ochota dějiny chápat nebo třeba je škrtit – 1 a 2

Ota Ulc, NevPes říjen 2013

K dispozici máme náramnou škálu interpretací nejen již dávných století. Patřím mezi pamětníky druhé světové války. Zažil jsem její konec v rodné Plzni, onen jásavý deštivý den 6. května 1945, když v roli osvoboditelů přijeli Američané, místní vděčné dívčiny vyskakovaly na tanky, v městě došlo k jakési závěrečné střelbě a německý velitel s aristokratickým jménem si vpálil kuli do hlavy. Rozdávácí žvýkaček, všeho možného, nádherná doba.

Zanedlouho se ale dostavil Vítězný únor 1948 a budovatelé zářných zítřků, lidé zvláštního ražení, zavedli nové pravdy a my se dočítali o fiktivních hororech. Ty například národu prezentoval historik Karel Bartošek ve svém díle s názvem "Hanebná role amerických okupantů v západních Čechách v roce 1945". Toto téma mu pomáhali košatit publicisté Jiří Hochman a Karel Pichlík. Po znovuosvobození mezinárodními bratry v roce 1968, z této trojice dva dali přednost kapitalistickému exilu. Bartošek zamířil do Francie, kde údajně žila jeho dcera, povoláním katolická jeptiška, a on umřel dřív, než jsem měl možnost se ho pozeptat na podrobnosti jeho tvrzení, že v západních Čechách každé dítě zažilo či aspoň vědělo o Američany páchaných zvěrstvech.

Posléze my, úspěšně upláchnuvší ze slibovaného beztrádného ráje, jsme se ocitli v prostředí myslitelů zavrhujících systém, jenž jim umožňoval pohodlnou existenci s možností dychtit po socialistických utopiích. Velepřísní soudci západní reality, na níž nenechali chlubu dobrého, se proměňovali v prosťáčky plné víry v uskutečnitelnost zázraků v dálných zemích. O systému gulagů básnili jako o *remarkable example of social engineering*. Věhlasní humanisté Beatrice a Sidney Webbovi charakterizovali Stalinovy koncentrační tábory jako "triumf lidské regenerace". Vrcholný předák britské Labor Party Harold Laski došel k závěru, že sovětský trestní systém předčí v každém směru systém britský. To bylo v roce 1935, v předvečer Velké čistky, monstrprocesů s následným milionem nevinných mrtvol.

Svobodou opovrhující prusko-kalifornský filozof Herbert Marcuse zbožněn, jeho marxismus se stal náboženskou náhražkou zájemcům o iracionální. Nač věru demokracie, když většina se beztoho rozhoduje nesprávně? Intelektuál zabažil po nové dějinné úloze, která ve středověku patřila kněžskému stavu. Nevyhoditelní radikálové se s vervou navázeli do systému, který je velkoryse živil. V listopadu 1992 se na univerzitě v Amherstu, stát Massachusetts, konal sjezd marxistů-leninistů, přijelo jich tisíc pět set. Vyslechli analýzu profesora Richarda Wolffa, zdůraznivšího Stalinovy obrovské zásluhy (*enormous achievements*). První zemi socialismu nicméně vytkl, že s výjimkou vybudování kolchozů moc toho socialismu vlastně nevybudovala. Veliké přednosti centrálního plánování opěvoval profesor Bertell Ollman.

Profesor emeritus Kenneth Neill Cameron v době již pobřežněvovské vydal dílo, v němž dokazoval, že Sovětský svaz byl modelem správné komunistické společnosti. Též se mu velice líbil a za vzor dával způsob vládnutí v tehdejší Československu a Albánii. Na knihu příznivě reagovali recenzenti v předních amerických zdrojích.

Paul Hollander, americký sociolog maďarského původu, je autorem výtečné knihy *Political Pilgrims: Travels of Western Intellectuals to the Soviet Union, China and Cuba* (Oxford University Press) o politických poutnících do zemí zaslíbených. O přísných skeptických západní reality, kteří se ale mění v prosťáčky chudé duchem a přebohaté vírou. V třicátých letech, v době ukrajinského hladomoru, si pochvalovat životní úroveň a kvalitu stravování tamějšího lidu. (George Bernard Shaw, britský kritik mnohého britského, si tak tuze pochvaloval.) Profesori a justiční odborníci velebilí počinání generálního prokurátora, justičního velevraha Vyšinského.

Což si ti v pohodlí pliplaní nevidí na špičku vlastního nosu? Lichá to otázka. "Burza je ubohá náhražka za Svatý Grál," ujišťoval Joseph Alois Schumpeter, rakouský ministr a posléze harvardský profesor ekonomie. Ten totiž předpověděl destrukci kapitalismu nikoliv proletáři, ale odcizenými (*alienated*) intelektuály, kapitalismem zbavenými závislosti na politické moci. Uplatňují svou moc slovy, k dispozici mají media, nakladatelství, nadace, svobodu kritizovat existující vládní systém do sebezničení.

Došlo k přepisování nedávné minulosti, takže do dějepisných učebnic se dostaly soudy, jak že Amerika zavinila studenou válku a jak nevinen byl Stalin na tristním stavu věcí. Například *Webster's New Universal Unabridged*

Dictionary hodnotí velikány dvacátého století takto: Hitler, Mussolini a Franco jsou *diktátoři*, kdežto Stalin je *státník* (*statesman*). Rovněž Mao, Castro, Ho či Min diktátory nejsou. V komunistickém světě byl ve státech, vědecký socialismus budujících, za diktátora pokládán pouze Tito. Potrestán snad proto, že si troufl neposlouchat státníka Stalina.

Svou užitečností znamenitě posloužil *Institute for Policy Studies* (IPS) ve Washingtonu, financovaném mnoha miliony dolarů Samuela Rubina, zakladatele voňavkářského koncernu Fabergé. Vybaven početným štábem příslušně orientovaných vědců Ústav publikoval jeden týdeník, dva čtvrtletníky, v Amsterdamu s odbočkou *Transnational Institute*, spolupracoval s londýnským *Institute of Race Relations* a se Světovou radou církví v Ženevě. IPS se pustil i do pedagogické činnosti, ve Washingtonu otevřel vlastní školu, kde též vzdělával úředníky federální vlády, Kongresu a jiných sídel dosud existující moci. Pedagogie nelze vinit z buržoazního objektivismu. Například profesor Saul Landau, osobní přítel Fidela Castra, vehementně obhajoval správnost dvacetiletého uvěznění básníka Huberta Matose. "IPS je první *respectable* produkt Nové levice," oznámeno ve *Washington Post*, zdaleka nejlivnějších novinách v hlavním městě.

Dlouholetými spolupříteli Ústavu se stali vědci Marcus G. Raskin a Richard J. Barnett. Raskin charakterizoval USA jako imperialistickou zemi s obyvatelstvem trpícím pod vlastním koloniálním jařmem. Americká vláda není nic jiného než kopie nacistické vlády. Je to též vláda válečných zločinců vedoucích nejbrutálnější války v historii této planety. Takový stát je nutno dekolonizovat a jeho moc zlikvidovat.

Spoluředitel Barnett vyslovoval neméně pokrokové názory. Když dotázán, zda snad SSSR je též imperialistická země, odpověděl záporně. Sovětské počínání bylo zásadně defenzivní. Též i československý únor 1948 byl oprávněnou reakcí na provokativně agresivní Marshallův plán.

Po patnácti letech převzal ředitelství IPS Robert Borosage, vědec oslavující osvobození Laosu a Angoly a varující před rostoucím fašismem v Německu a Velké Británii. Ředitel je obklopen kádry neméně zakaleného kalibru: Gareth Porter si velmi pochvaluje demokratické počínání v Severní Koreji, ba vyjádřil i názor, že demokraté na severu odmítají jednat s fašisty na jihu proto, aby tak protestovali proti nedostatku jihokorejských občanských práv. Porter též napsal knihu k obhajobě Pol Pota.

Nejeden příslušník generace znalců SSSR jako George F. Kennan zastával názor, že nejlíp se porozumí sovětskému počínání jako pokračování carské tradice. Jedním z velkých úspěchů politické levice v akademickém světě bylo prosazování verze revizionistických historiků, že studenou válku zavinily americké agresivní choutky, jež donutily Stalina ke zdánlivě výbojnému, ale ve své podstatě obrannému počínání. Politické veličiny oné doby jako viceprezident Henry Wallace či Harry Hopkins, blízký poradce prezidenta Roosevelta, obhajovaly a prosazovaly co nejvstřícnější ochotu vyhovovat sovětským požadavkům a naopak bagatelizovat nejednu jejich nehoráznou iniciativu.. Přibývalo revizionistických interpretací ve prospěch sovětských, údajně mírumilovných záměrů, v kontrastu k provokativním, světový mír ohrožujícím počínáním Washingtonu.

Tento druh uvažování s růžovým nátěrem stalinského pacifismu, s důkladnou přesvědčivostí v nynějším roce 2013 zdemoloval Robert Gellately svou knihou s názvem "Stalin's Curse: Battling for Communism in War and Cold War" (New York, Knopf, s.496). V Kanadě (Newfoundland) narozený historik, povoláním pedagog na Florida State University, učilišti příznivějším jak meteorologicky, tak finančně. Jeho profesionálním zaměřením je moderní Evropa, druhá světová válka, studená válka, holocaust a norimberský soud. V předchozí knize "Backing Hitler: Consent and Coercion in Nazi Germany, 1933-1945" například předložil přesvědčivé zdůvodnění, že víc než Gestapo k atmosféře strachu přispěly všeobecné udavačské sklony v národě. (Početní síla Gestapa: všeho všudy 32 000 mužů a žen. Hannover, město nijak nepodstatné - pouhých 42 osob. Porovnejme s množstvím personálu v poválečné Stasi a naší StB.)

Gellately měl výhodu přístupu do dřív nedosažitelných archivů, s výsledkem své práce, hodnoceným jako "*masterful and brilliant*", s přesvědčivou dokumentací, jak Stalin studenou válku zahájil s jednoznačným záměrem prosadit komunistický způsob vládnutí všude ve světě. Byl přesvědčen o nevyhnutelnosti komunistického triumfu. Nabídku Marshallova plánu na poválečnou výstavbu odmítl a účast satelitním státům zakázal. ("Odjel jsem do Moskvy jako ministr suverénního státu a vrátil se jako lokaj sovětské vlády," známá slova Jana Masaryka - český to překlad anglického textu.)

Nijaké Stalinovy zábrany při vědomí, že takovým rozhodnutím se ublíží všeobecné životní úrovni a průměrně dosažené délce života.

On byl tím iniciátorem studené války, kdežto Západ začal až v letech 1947 - 1948 poněkud relevantně reagovat. Roosevelt ujišťoval "*I can handle uncle Joe*", v přesvědčení, že dohoda se Stalinem, rozumný kompromis, bude dosažitelná. Sám sebe přesvědčoval o všeobecnému míru v prospěšných intencích kremelského vládce.

"FDR byl intelektuálně povrchní a ve svých důsledcích dost naivní člověk," takto jsem slyšel z úst George F. Kennana na sympoziu (Penn State University, State College, Pennsylvania). Takovou diagnózu jsem nikdy neslyšel, že by byla adresována Winstonu Churchillovi. O něm se ale dočítám (Respektovaný publicista Ronald Radosh, *The Weekly Standard*, 7.10.2013:37), že v dopise své ženě Clementině o Stalinovi napsal: "*I like him the more I see him.*" Že čím víc ho vidí, tím víc se mu líbí.

Obrnou postižený Roosevelt se dožil pouhých 63 let (1882-1945), gruzínský vyklouzlý seminarista a bankovní loupežník Džugašvili se dožil 75 roků (1878-1953) a všechny je předčil z nich nejstarší Churchill svými 91 roky (1874-1965), vždy s doprovodem doutníku a mocným posilováním koňakem výtečné kvality.

Tito tři se naposledy sešli v Jaltě na jaře roku 1945.

V anketě Radio Free Europe k začátku roku 1965 Josef Škvorecký odpovídal na řadu otázek: například jeho nejoblíbenější zvířátko (papoušek), nejoblíbenější květina (kaktus), postava jím nejvíce opovrhovaná (Zdeněk Nejedlý), velikán nejvíce obdivovaný (Winston Churchill).

Z noblesního rodu, za jihoafrické války britsko-burské, kolonialisticko-imperialistické, zajatý dopisovatel anglických novin, úspěšně uprchnuvší do neutrálního Mozambiku, ambiciózní politik, člen parlamentu, vládního kabinetu, proslulý orátor a velmi řízný oponent chamberlainovské naivní smířlivosti. Rovněž vynikal svou pohotovostí znamenitě zacházet s anglickým jazykem. V parlamentě výtku za použití nepřipustného výrazu "lhář" vyřešil elegantní sémantickou eskamotáží, přeformulováním lháře v "*purveyor of terminological inexactitudes*" – cosi ve smyslu "dodavatele, tvůrce pojmových nepřesností". Mezi nejznámějšími slovními přestřelkami s perfektní pohotovostí byla Churchillova reakce na rozhořčený výbuch Lady Astorové "Vy být mým manželem, dala bych vám do čaje jed," jeho ujištěním "Vy být má manželka, okamžitě bych to vypil." (V jiných verzích je zmínka o kávě, nikoliv čaji.)

Eufemismy, příkrášlování, s případnou dávkou jedovatosti. "Měl všechny ctnosti, které nesnáším, a žádnu z neřestí, které obdivuji." Nevyučuji, že adresátem tohoto Churchillova výroku byl vegetarián George Bernard Shaw, britský kritik domácích poměrů a velikánský obdivovatel Stalina, Sovětského svazu, pochvalující si tamější vysokou životní úroveň a vládné socialistické vládnutí tehdy v době hladomoru a teroru třicátých let. S určitostí byla ale potvrzena tato korespondenční výměna:

Shaw Churchillovi: "Posílám vám dvě vstupenky na první představení své nové hry. Přijďte s přítelem, máte-li nějakého."

Churchill Shawovi: "Nemohu přijít na první představení, ale přijdu na druhé, pokud k němu vůbec dojde."

S reputací tvora hodně ctižádostivého, egocentrického, jeho celoživotním neblahým doprovodem byla jemu přisuzovaná odpovědnost za invazní fiasko v roce 1915, za první světové války při utkání na tureckém poloostrově Gallipoli. Onu neblahou končinu jsem navštívil - ovšem značně později - a po seznámení s všelijakými podrobnosti došel k závěru, že Churchillovi byla přisouzena role onoho *scapegoat*, obětního beránku. Jeho invazní nápad nebyl nijak scestný, však málem způsobil vycouvání již beztoho dohasínajícího ottomanského mocnářství z válečného konfliktu. Spojenecký debakl s obrovským množstvím ztrát životů víc zavinila nedostatečná invazní příprava, málo schopní generálové, nefungující komunikace, vadné zásobování atd.

Rovněž chybí přesvědčivý důkaz o Churchillově odpovědnosti za leteckou havárii a smrt Wladysława Sikorského, předsedy polské exilové vlády v Londýně. O jeho osud jsem se začal zajímat za studii na Kolumbijské univerzitě, kde jedním z pěti examinátorů při obhajobě doktorské disertace byl legendární hrdina Jan Karski, za války fungující spojka mezi varšavským podzemím a londýnskou vládou, kam on tam a zpátky Němci okupovanou Evropou k Sikorskému úspěšně pronikal. Polsko-sovětské vztahy z mnoha dobrých důvodů tehdy nijak neketly. Po objevení hrobů polských důstojníků v Katyni požádal Sikorski Mezinárodní červený kříž o vyšetřování. Moskva - spojenec Londýna a Washingtonu

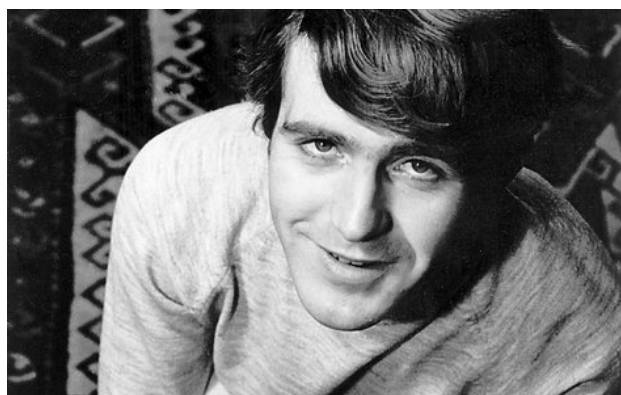
- se rozzuřila, západní spojenci měli před sebou dilema, zda riskovat kolaps beztoho již vratké aliance. V červenci 1943 sovětský velvyslanec Ivan Majský dlel na Gibraltaru, kam zrovna mířilo letadlo se Sikorskim. A došlo k jeho nikdy přesvědčivě vyřešenému neštěstí s víc než tuctem osob na palubě. Posléze se objevil přepis údajného telefonátu Churchilla s Rooseveltem, z něhož se dalo vydedukovat, že touto smrtí obtížného premiéra se podařilo vylepšit spojenecký vztah s Moskvou. Jenže i ledacos jináčného, i opačného, by se dalo vydedukovat.

Churchillovi se někdy rovněž přičítá odpovědnost za největší přednukleární inferno celé války - zničení Drážďan v únoru 1945. Churchill rozhodně nebyl ten jediný, kdo nálet schválil. Rozhodně ho neinicioval a neexistuje důkaz, že by bez jeho souhlasu k útoku nebylo došlo.

Dožil se značného věku, vzdor mohutnému kouření a notné konzumpci koňaku.

Vzdor důkazům s reinterpretačními kotrmelci bylo by přece jen obtížné uvěřit, že by se někdy objevili revizionistické historici s tvrzením o jeho důsledné celoživotní abstinenci. Takové potupy jistěže i Miloš Zeman bude ušetřen.

Buldoci a třešně: Hrzán zemřel během natáčení!

Jiří Hrzán zemřel během natáčení, všechny jeho scény musely být přetočeny.

Polovinu komedie Buldoci a třešně měl Juraj Herz (79) natočenou. A po pravdě, tentokrát se nemohl dočkat, až tohle filmování bude mít za sebou. Dobře věděl, že netočí žádného adepta na Oscara, ale tak trochu bláznivou komedii. Potřeštěnou, plnou gagů. Pak ale přišla zpráva, která všechny totálně šokovala. Jiří Hrzán (†41), který hrál mafiána Fofa a ve filmu dostal velký prostor, nečekaně zemřel! Kvůli obrovské tragédii se tak natáčení proti původnímu termínu protáhlo o téměř půl roku.

Herz film nesnáší, jeho otec ho zbožňuje

Po provokativním filmu Upír z Feratu se Herz nyní snažil především o to natočit pohodový snímek, který by bez problémů prošel režimní cenzurou. Však mu také nic jiného nezbývalo, tlaky byly velké. „Považuji to za nejhorší film, co jsem kdy natočil. Kromě jediné scény, kde Milan Lasica (73) a Júluis Satinský (†61) hráli dva esenbáky, ho nemám vůbec rád. Naopak můj otec ho považuje za moje nejlepší dílo,“ usmál se trpce Herz. Měl však ještě jednu motivaci. Natočil ho také z existenčních důvodů. Plat řadového režiséra třetí kategorie na Barrandově totiž nepostačoval k obživě jeho rodiny.

Hrozili pokoutou, pak zjistili, že je mrtev

Pomalou stříhal metr, aby to bylo už za ním. Jenže jak už to tak bývá, všechno nakonec bylo úplně jinak. „Kde se ten Jirka sakra zase toulá,“ ozývalo se ve filmovém štábu, když herec nedorazil na další natáčecí den. „Tohle ho přijde sakra draho! Dostane mastnou pokutu a tentokrát už bez pardonu,“ zuřili filmaři. Hrzán proslul nevalnou disciplínou, byl zkrátka bohem. Jenže tehdy Herz a jeho tým ještě netušili, že už věčný »kaskadér« Jirka není mezi živými. Herec se tu noc opil a v noci v pražské Ladově ulici riskantně šplhal po budově do pátého patra, kde měla být jedna z jeho přítelkyň. Ujely mu nohy, ruce ho neudržely a on se zřítil z výšky 18 metrů dolů. Když přijeli lékaři ještě žil. „Ležel jsem v posteli a ve čtyři ráno telefon. Volali z nemocnice na Karlově náměstí, že u Jirky našli mojí vizitku a řekli mi, co se stalo. Hned jsem se tam rozjel,“ prozradil nám hudební skladatel Zdeněk Barták (59), který byl Hrzánův nejbližší přítel a člověk, který ho vždy tahal z malérů.

Všechny scény přetočit!

Když dorazil do nemocnice, uviděl ho v zuboženém stavu. „Už nevím, nestáčíli jsme si nic říct. Byl to smutný pohled,“ zavzpomínal na poslední setkání. Hrzán pak ještě několik dní bojoval o život, z kómatu už se však neprobral. „Dodnes si vyčítám, že to takhle dopadlo. On byl ale

nezvladatelná střela. Když to přeženu, s ním by člověk musel být šestadvacet hodin denně,“ pokrčil rameny Barták. Co teď? Co s rozdělaným filmem? Nakonec bylo rozhodnuto, že ho nahradí Miroslav Sředa a všechny scény s ním budou znovu přetočeny. Komédie tak neobsahuje jediný záběr, na kterém by se objevil. Z důvodu piety ovšem zůstal alespoň kreditován v titulcích.

Deník Aha! objevil tajný hrob Jiřího Hrzána (†41) a zjistil zajímavé skutečnosti! Ani dvě osudové ženy jeho života – herečka Hana Čížková (59) a zpěvačka Martha Elefteriadiu (67) dodnes nevědí, kde jejich milenec našel místo posledního odpočinku.

Jeho ostatky spočívají v hrobce na hřbitově v jihočeském Táboře. Jsou zde pochováni i jeho rodiče a další příbuzní. „Před dvěma lety jsme sem umísťovali urnu tetu, která žila v Táboře. Dceru Báru Hrzánovou jsem tu ale nikdy neviděl. To spíš zajde Tereza, dcera z druhého manželství. O hrob se stará vzdálená příbuzná paní Žitková. Málokdo ví, snad jen místní tuší, že právě tento velikán je tady pohřbený,“ prozradil Aha! zaměstnanec hřbitova.

Helena Růžičková svým všeteckým uměním děsila...

Hrzán v 70. letech natáčel s Helenou Růžičkovou (†67) film Homolka a Tobolka. Tehdy mu herečka z hecu věštila z ruky i podle čísel. Helena se náhle zasekla a jakoby to uhrála do autu. Pak se na pár kolegů podívala a řekla: „Ten kluk to neví, ale moc času v životě nemá. Ať si užije všeho do sytosti,“ vzpomíná Hrzánova vzdálená sestřenicí Helena Žitková (77) z Tábora.

„Jirka byl strašně neposlušný kluk. Pořád někde lezl, všechno musel vyšťourat, furt jsme ho někde sháněli, protože v zahradnictví byly nádrže s vodou, do kterých mohl spadnout. Typická byla jeho záliba ve výškách. Tou byl posedlý i v dospělosti a nezastavil ho ani pád z římsy hotelu v Ostravě. Stále si myslel, že se mu nikdy nemůže nic stát,“ vypráví příbuzná. Na druhou stranu prý herec tvrdil, že nikdy nezestárne. Předtucha? Bohužel pravda. Bylo mu pouhých 41 let, když nepřežil další pád z balkonu.

kompilece z Aha a Blesku.

Vyházejte filmové pohádkáře. Ať už to dělá někdo jiný

Jan Jandourek

Taky máte pocit, že moderní pohádky jsou nějaké divné? Že se na to v podstatě nedá koukat? Vánoce jsou smršť, kdy je pohádkám vystaven i dospělý. Je to hrozná zkušenost.

Nejen o Vánocích, pohádkami otravují televize z nějakého záhadného důvodu ve večerní čas i během roku, když by si normální člověk dopřál nějakou detektivku, nebo jakýkoliv nepřilíši okoukaný film pro pamětníky.

Nejsem filmový kritik a sám jsem nikdy žádnou pohádku nenatočil, ale jak se říká, člověk nemusí být profesionální kuchař, aby poznal, že jídlo je přesolené, nebo je nedovařené.

Laicky jsem nakonec tipnul několik bodů k věci, čtenáři si mohou v debatě přidat další, pokud budou mít chuť.

První věc je, že dnešní tvůrci jsou obětí techniky. Počítače jim umožňují udělat cokoli a autoři soudí, že také cokoli dělat mají. Takže všude jsou to samé efekty, obludy, plameny a vypadá to všechno ohromně realisticky, což je právě chyba. Stará pohádka vystačila s pár kulisami, kterým nebylo třeba věřit, byť byly zjevně papírové. Karel Zeman své verzeovky vystavěl právě na oné snové nereálnosti. Takový Císařův pekař měl sice kulisy reálné, ale tehdejší úroveň barevného filmu zase dodala pastelové barvy, které bychom dnes museli vyrobit uměle. K dokonalosti chybí moderní pohádce zdravá míra zdánlivé nedokonalosti.

Císařovým pekařem se dostáváme hned k jádru věci. Podle mnoha kritiků dnes už nejsou takoví herci, jako dřív. Jenže to nebyli nikdy, v tom ten problém není. Třeba Zdeněk Svěrák je jako autor i herec nezaměnitelný. Jan Werich a Rudolf Hrušínský jsou už pryč, těžko chtít po každém, aby byl současně autor i herec, jak se to za první republiky někdy pěstovalo, ale to se dá skousnout.

Nuda a zase nuda

Dnešní pohádka trpí scénářistickou bídou. Nudné dialogy, které mohou začít a skončit kdykoli. Žádný smysl pro humor a nadsázku. Sentimentalita. Žádná scéna nebo výrok, který by si člověk zapamatoval. Pamatuje si snad někdo z posledních let nějakou pohádkovou píseň nebo hudbu? (Zase s výjimkou Svěráka, až je trapné to připomínat.)

Možná by věci pomohlo, kdyby filmovou pohádku netočili staří rutiněři, kteří si myslí, že „to umí“, ale někdo úplně jiný. Ostatně Juraj Herz v tom byl kdysi mnohem lepší než „pohádkáři“. Ostatně Michal Viewegh taky napsal dobrou a inteligentní knížku pohádek, které mohly bavit při čtení i rodiče. Jsou tu ostatně stále činní autoři dřívější generace, třeba Zdeněk K. Slabý, autor geniálních knih, nebo z úplně nejnovější generace Tereza Boehmová. Nesentimentální matka, která se dala do psaní, protože ji nebavilo pořád v druhé větě každé pohádky číst, že maminka zemřela a siroty zůstaly atd., což je sice problém, ale menšinový a jako úvod četby před spaním je to poněkud morbidní. (Tereza je bývalá kolegyně, přiznávám se k podjatosti, ale každý si může ověřit, jestli mám pravdu.)

Sbohem, úrodo

Po erupci indonéské sopky škody za desítky milionů dolarů

Indonésie zažívá jednu z nejdelších erupcí sopky za posledních 30 let. Mount Sinabung na ostrově Sumatra se otrásá každodenními erupcemi poslední tři měsíce, což si dosud vyžádalo téměř 30 tisíc evakuovaných obyvatel. Škody na úrodě kávy, paprik, rýže, kukuřice a zelí převyšují 60 milionů dolarů (asi 1,2 miliardy korun).

Několik vesnic už bylo trvale přemístěno. Oblast evakuace se zatím týká zóny v okruhu pět až 6,5 kilometru od sopky, ale pokud se sopečná aktivita zhorší, nařídí úřady evakuaci do vzdálenosti deseti kilometrů, čímž by počet evakuovaných stoupl na 60 tisíc.

Indonésie má téměř 130 aktivních sopek. Týden

Tři měsíce jedl pouze v McDonaldu. Shodil 17 kilo!

Učitel John Cisna z Ankeny v Iowě uskutečnil se svými studenty vskutku originální pokus, ve kterém si na vlastní kůži vyzkoušel, jaké to je stravovat se čtvrt roku pouze ve fastfoodech.

John Cisna shodil 17 kilo díky McDonaldu! John Cisna

shodil 17 kilo díky McDonaldu! | Foto: youtube

John se inspiroval dokumentem Super Size Me, kde štíhlý a zdravý jedinec ztloustl kvůli konzumaci v rychlém občerstvení.

Učitel chtěl dokázat opak, a proto se svými žáky sestavil jídelníček z nutričních informací řetězce McDonald's, kde se následně tři měsíce stravoval.

Nedržel vůbec žádnou dietu, jen si musel hlídat příjem a vejít se tak do dvou tisíc kalorií denně. V oblíbeném řetězci s rychlým občerstvením ale mohl spořádat, co hrdlo ráčí.

Jeho obvyklý jídelníček se skládal z dvou vajíček, bílých sendvičů se sázenými vejci a sýrem a misky javorových ovesných vloček ke snídani. K obědu jedl většinou salát a k večeři si dopřál cheeseburger a hranolky.

K tomu všemu stačilo denně chodit 45 minut a na konci třetího měsíce měl o 17 kilogramů méně. "Fastfoodová kúra" mu také výrazně zlepšila zdraví, dokonce mu klesla hladina cholesterolu.

"Je to jen naše volba, která nás dělá tlustými, ne McDonald," řekl John o svém projektu televizi KCCI. aktualne.cz

V USA je taková zima, že Obama strká ruce do vlastních kapes.

Za devatero horami, devatero řekami a devatero potoky bydlela stará babička. A ta si jednoho krásného dne řekla:

"Proč já, stará kráva, bydlím tak daleko!?"

Třicet korun

Štěpán Šafránek Nevpes

Minulý týden se mi rozbila bota. Tedy rozbila – rozpáral se jeden šev a všiml jsem si toho, až když na mě čtyřcentimetrovou šterbinou civěla fusekle a zábila mě noha. Bota to byla zimní, levá z páru, který nosím už třetí či čtvrtou zimu, kvalitní kožená, rozhodně ne určená k vyhození. Zajdu k ševci, umínil jsem si, jenže tam se bude chuděra pochroumaná určitě válet alespoň týden, než na ni přijde řada, a já musím zatím v něčem slušném chodit – sešlapané botasky jsou pro ostudu, polobotky si šetřím jen ke kvádru a v sandálech bych při panujících teplotách kolem nuly asi dost trpěl –, bude to zkrátka chtít ještě jedny zimní boty.

Jenže znáte to. Člověk zajde do obuvnictví a zrovna ty jediné boty, které se mu zalíbí, nemají v jeho velikosti, anebo sice mají, ale ony stejně někde tlačí či jsou naopak volné, a když netlačí ani v nich nečvachtá noha, stojí tři tisíce, zkrátka jsem si nové boty nekoupil a nezbylo mi, než večer sundat krabici se svátečními polobotkami, ráno si pak natáhnout teplé ponožky a cestou z práce navštívit ševcovství.

Ševcovskou dílnu, honosící se názvem *Opravná obuví a koženého zboží*, jsem našel v přízemí třípatrového činžáku v boční ulici nedaleko sokolovny. Přálo mi štěstí - dle cedule na dveřích jsem se trefil do provozní doby; vzal jsem tedy za kliku a vkročil. Rozcinkal se zvonek; rychle jsem za sebou zavřel, abych nepouštěl ven do mrazu příjemné teplo slající od radiátoru, pozdravil jsem, položil na pult igelitku s vadnou botou a rozhlédl se.

Dílna to byla malá, z poloviny přehrazená regálem, v jehož policích ležely vyrovnány opravené či na opravu čekající boty v párech i singl; kozačky, lodičky, křusky, které bych se štilil vzít do ruky i naleštěné lakýrky; mezi nimi různě velké brašny, kabelky a batůžky, dokonce i smotané opasky a rukavice z hověziny; vůně kůže se mísila s technickým smradem lepidla. Kdepak ševcovský klíč, ten je cítit jinak, vybavil jsem si náhle sebe pětiletého, doprovázejícího babičku na Pankrác k panu Šťastnému, jemuž se dařilo ševcovat postaru i v tuhých sedmdesátých letech v socialistické Praze.

"Dobrý den," řekl jsem ještě jednou důrazně, jelikož vzadu za regálem jsem z ševce (vlastně opraváře koženého zboží) stále viděl pouze široká záda, neboť dotýčný se mým příchodem nenechal vyrušit od rozdělané práce a dál cosi usilovně kutil.

"Dobrej, tak co to bude?" pravil trochu nerudně, když se po notné chvíli došoural k pultu. Ukázal jsem mu rozpáraný šev a zeptal se, kdy by to tak mohlo být hotovo.

"Spěcháte?" otázal se, když vadu zběžně okoukl.

"Ne," řekl jsem radostně, pochopiv, že patrně uvažuje o opravě na počkání.

"Hm," upřesnil takto neurčitě čas potřebný k práci, vzal botu a odnesl si ji ke stolu. Byl to chlapík o něco vyšší než já, tak pětapadesátiletý, možná šedesátiletý, s vlasy i vousy téměř bílými, na sobě mikinu a džíny, na nohou rozšmajdané pantofle, potvrzující přísloví o kovářově kobyle. Navzdory svému morouství mi byl čímsi sympatický; možná dojmem, který vzbuzoval - totiž že raději pracuje než mluví, snad mi kohosi připomínal, nevím; zvláštního či neobvyklého na něm přitom vlastně nebylo nic; v každém případě jsem, opíraje se lokty o pult, zapředl hovor.

"Ševců už moc není, co?" houkl jsem mu do zad.

"Já nejsem švec, aspoň ne vyučený," houkl přes rameno zase on. "Po revoluci to tu nikdo nedělal, tak jsem se to naučil."

"A dá se tím uživit?" zajímal jsem se dál, zatímco on, vypárav roztržený šev až do konce, jal se na okraje obou odchlíplých dílů nanášet lepidlo.

"Tak vidíte, ne? Dělam to třiadvacátej rok a furt jsem ještě naživu," uchechtl se a přitlačil lepidlem potřenou okraje k sobě. "Ale až s tím seknu, nikdo nověj sem nepřijde, to mi věřte."

"To vám věřím, dělat takovýhle řemeslo dneska asi nikdo nechce, co?"

"To si pište. Ale ty děti za to nemůžou, to jim vtloukaj do hlavy rodiče a škola: musíš mít maturitu, musíš si udělat nástavbu, naučit se s počítačem, umět anglicky... No to je všechno pěkný, ale pak takovýho postavíte k soustruhu a on si vyvrtá koleno. Anebo si tam vůbec nebude chtít stoupnout, protože přece umí s počítačem a umí říct 'hau ár jů', tak se půjde radši zaevidovat na úřad práce, aby mu sehnali flek v kanclu. Ale co takhle počítač postavit? Nebo opravit? A co spravovat boty? Kdepak, kdo by to dělal, když si může každěj koupit nový čínský na jedno použití."

Pokýval jsem souhlasně hlavou; úplným nemluvou švec tedy není.

"Už dneska jsme jedna velká skládka chcíplejch kompjůtrů a plastovejch bot, který se rozpadly po první sezóně," pokračoval, čekaje na zaschnutí lepidla. "Jenomže až Číňani konkurenci zlikvidujou úplně, nebude už jejich zboží za pár šupů, ale bude drahý stejně, jako je teď naše, akorát to bude pořád stejnej šunt. Tuhle jsem četl, že v Americe se některý firmy plácly do čela a rozhodly se vrátit po dvaceti letech výrobu z Asie zpátky domů – a víte co zjistily? Že není, kdo by jim tam dělal, že už to nikdo neumí, že chybí celá generace kvalifikovanejch dělníků. Jó, takhle to dneska je, milej pane," uzavřel monolog a přešel k šicím stroji, zřejmě speciálnímu ševcovskému modelu, podle vzhledu minimálně padesát let starému, a tedy nezničitelnému důkazu českého umu, načež začal spleené díly prošívat.

"Máte pravdu," nezbylo mi, než přitakat. "Ale to samý máte s vysokoškolkama. Když jsem já maturoval, většina kluků ze třídy se hlásila na elektrofakultu nebo na stavárnu nebo na strojárnu. A dneska?? Na ČVUT vezmou každýho, kdo se zapíše, ale stejně se všichni, kterejm nevyšly práva nebo medicína, radši hlásěj na sociologii a politologii a kulturní antropologii a já nevím na co, a když to dostudujou, jsou děsně překvapení, že je v oboru nikdo nezaměstná."

"A ekonomii, zapomněl jste říct. Každěj by rád obchodoval a řídil, ale nikdo ty statky nechce vytvářet. To moje dcera vystudovala stavařinu a po škole měla nabídek, že nevěděla, co si vybrat," pravil se špatně zastíranou otcovskou pýchou.

"No jo, já mám kluky ještě malý, těžko říct, k čemu budou, i když nějaký náznaky tu už jsou..."

"Hm, tady mi to trochu ujelo," zakabonil se a strčil mi botu před obličej; ale já na místě, na které ukazoval, viděl jen pěkný nový šev. "Předělám to, když teda nespěcháte," řekl, a nečekav na můj názor šev znovu rozpáral, spleené kusy kůže od sebe odtrhl a opět přebrousil.

"Kolik tak máte denně zákazníků," odbočil jsem od tématu, ale jako by mě neslyšel.

"Nemyslete si, že jsem nějaký zakuklenej marxista, když furt mluvím o tý výrobě," otočil se ke mně, když nanesl novou vrstvu lepidla; "já bych nikdy nevypustil z úst, že za komunistů bylo líp - nebylo. Ale jak furt plánovali, tak měli aspoň představu, kolik lidí v jaký profesi potřebujou. A tolik se vypsal míst v učilištích i na vysokejch školách. Fajn, chceš bejt expert na dynastii Ming? Jednoho potřebujem, ale ne deset. Jenomže takhle dneska nikdo neuvažuje - školství má koncepci na jeden rok dopředu, protože dyl žádněj ministr nevydrží. No věřil byste tomu, že se na základce už vůbec neučej dílny?"

"To jsem se taky divil," potvrdil jsem.

"Jak pak maj ty děti přičichnout k manuální práci, když třeba nemaj tátu, nebo ho maj levýho, kdo jim pak ukáže, jak se drží šroubovák a zapojuje zásuvka? Jak maj zjistit, že je to třeba baví víc a jde jim to líp než studování? Ty dnešní mladý si to ovšem vyžerou - až ve třiceti vylezou ze školy a dojde jim, že se namáhali zbytečně, že maj vzdělání, který je k ničemu, jak jste ostatně před chvílí povídal. A živnostníci? Kolik z těch lidí, který celý devadesátý leta makali sedm dní v tejdnu ve svejch krámcích a dílničkách, kolik jich, myslíte, u toho zůstalo?"

"Moc asi ne..."

"To víte, že ne. Stačí otevřít novej supermarket, a pekař, zelinář, drogist a řezník v okolí to můžou zabalit a jít dělat nevolníky ke kase. A že se ten supermarket postaví na zelený louce, a že to není jenom Kaufland, ale hnedka vedle i Lidl a Penny, že k tomu frknou parkoviště velikosti tří fotbalovejch hřišť, že se děšť nemá kam vsáknout, že ornice, která se tvořila stovky let, navždycky zmizí, to nikoho nezajímá; nás živěj montovny a velkokapacitní sklady. Němci, když dobyli na Ukrajinu, nakládali černozem do vagonů a vozili si jí do Německa. My dovážíme žrádlo..."

Domluvil a já neměl co dodat. Jistě, nic nového pod sluncem - píše se o tom, mluví se o tom, pořádají se diskusní fóra; jenom řešení se jaksi nenabízí. Viník není identifikován. Všichni a nikdo. Doba. Systém. Globalizace. Civilizace stojí na technologiích, které ovládá a kultuře, která ji stmeluje. Co se společností, které je obojí lhostejné? Ani Řím nepadl ze dne na den – současníci vůbec netušili, že zažívají zánik impéria. A co my, uplacení blahobytem, zlenivělí pohodlím? Co naše instinkty? Budou naše děti vést, nebo sloužit? Tvořit, anebo montovat?

"Tak teď je to dobrý," řekl spokojeně; já zaplašil plané úvahy a podíval se na botu, kterou mi vítězně podával. Nevědět to, při pohledu na ni bych nepoznal, který šev je původní a který nový. Půlhodina práce uběhla jako nic a já budu mít nohy zas jako ve vatě.

"A co jsem dlužnej?" sáhl jsem pro peněženku.

"Třicet korun."

Třicet korun? Instalátér by si řekl minimálně o tři stovky, to nemůže myslet vážně. Vytáhl jsem stokrunu. Zamračil se a odmítavě zakroutil hlavou. Pochopil jsem. Má svoji hrdost. Schoval jsem bankovku a vysypal na pult mince, bylo to přesně. Usmál jsem se. Třicet korun není málo. Půlka chleba a litr mlíka. Nebo dvě kila brambor. Patnáct rohlíků. Naši pradědové na tohle dělali půlden. Můj švec kašle na devalvaci, jeho koruna je tvrdá, euro za tři kačky, i kdyby se centrální banka postavila na hlavu. Můj švec to nevdává.

"Tak díky a at' se vám vede," rozloučil jsem se.

"Nashle, a hezký svátky," podal mi ruku.

Nemám rád, když si cizí lidé na potkání přejí k Vánocům. Ale tohle přání mě potěšilo.

Poslancova pěší Tour de France. Objevil zoufalou zemi

"Lidé mi říkali:

'Podívejte se, v jakém stavu jste zemi zanechali.' Není tu žádný průmysl, zemědělství je v krizi, jen jedno z deseti dětí farmářů zdráhavě řekne, že chce pokračovat ve farmaření," pokračuje.

Lassalle podnikl téměř nepřerušovaný pochod kolem Francie po směru hodinových ručiček. Letěl pouze z Marseille na Korsiku a pak z Bordeaux do Nantes. Prý na něj

udělalo dojem, jak ochotně a upřímně se s ním lidé bavili. To ale možná není až tak překvapivé - komu by se nechťelo osobně vynadat poslanci...

Zázitky a fotografie z pochodu umístoval jmenovec německého socialisty a filozofa na svůj internetový blog. Dobrý dojem kazilo snad jen to, že většinu cesty absolvoval v kravatě a obleku.

Francouzi jsou podle něj zmateni klesající rolí jejich země ve světě, znepokojeni dopady globalizace a zklamání politiky, kteří jim nenaslouchají. Lassalle přiznává, že zákonodárci s veřejností v některých věcech nedostatečně komunikují.

Důsledky jsou různé. Například latentní rasismus, který podle Lassalla bují i v těch nejmenších vesnicích. Lidé z problémů obviňují imigranty a další.

"Je to naprosté odmítnutí "těch druhých", často vyjadřované agresí. Venkov ztratil svou perspektivu, není to tam o nic lepší než ve městech. Všichni přitom víme, jak to vypadá na francouzských předměstích," varuje. Nejvíce ho prý znepokojil vzrůstající antisemitismus, který (tradičně) úzce souvisí se závistí materiálně bohatým.

Když Lassalle o víkendu vyrazil na poslední "etapu" z pařížského náměstí Svornosti (Place de la Concorde) k budově Národního shromáždění, doprovodily jej stovky lidí. Někteří mu ale vyčítají, že jako opozičnímu poslanci se mu to snadno mluví, a rádi by věděli, jak to během jeho cesty bylo s jeho platem.

Informace o tom, jestli během cesty pobíral mzdu, se neobjevují. V tomto ohledu mu pomáhá jeho pověst slušného člověka, kterou se mu podařilo v průběhu času získat.

Nedal o sobě totiž vědět poprvé. V roce 2006 například držel 39 dní hladovku na protest proti odchodu japonského zaměstnavatele z jeho obvodu. Tehdy zhubl 21 kilogramů, ale nakonec dosáhl svého.

Dokázal tedy, že své cíle dokáže prosadit. K tomu, aby mohl Francii změnit, což je podle něj na základě jeho poznatků nezbytné, by ale potřeboval, aby MoDem mělo v Národním shromáždění více než dva poslance.

Týden

Češi, bandité východní Evropy?

Daniel Stroz – Levicové Britské Listy

Teprve až třetí den poté, co bavorský ministr vnitra Joachim Herrmann vyhlásil „zesílený boj bandám z východní Evropy“ (německy publikováno v *Die Welt*, 1. 1. 2014) dostalo se o tom českým občanům ve zpravodajském televizním pořadu na ČT 24 poněkud obsáhlejší, ačkoli ne zcela korektní zprávy. Předcházející drobné a zastrčené noticky v českém tisku byly totiž zřejmě záměrně rovnou „propasírované“ tak, aby domácí obyvatelstvo příliš nešokovalo. Anebo nepohněvaly? –

Bavorům a potažmo berlínské vládě SRN došla už trpělivost s Čechy a Poláky, z jejichž území se prý do Německa valí masová kriminalita, spočívající ve vykrádání bytů a domů, zcizování aut, anebo ve stále se stupňujícím pašování osob, zbraní a v neposlední řadě i drog. Ministru Herrmannovi proto připadá, že by se z jeho pohledu nevydařená unijní dohoda o volném pohybu obyvatel (tzv. Schengen) měla pro ČR a Polsko přinejmenším omezit, když už ji kvůli odmítavému postoji EU není možno anulovat.

Protože jsem se situací na česko-bavorských hranicích dobře obeznámen – překračuji je oběma směry téměř každý druhý týden – nemohu tuto dlouhodobou problematiku, nepřispívající bohužel k vzájemným dobrým vztahům, přehlížet. Před lety, tehdy ještě jako poslanec Evropského parlamentu jsem dokonce proti začínajícím bavorským kontrolám v EP vystupoval a napsal na toto téma i několik článků (viz kupř. „Problémy českých občanů na hranicích s Německem, anebo pro nás neplatí Schengen?“, BL 24. 2. 2010), ale mezitím mne osobní zkušenost přiměla změnit názor.

Od letoška se tedy „buzerace“ našinců na zmiňovaných hranicích stane nejenom častější, ale i podstatně tvrdší. Podle toho, co mi bavorští policajti nedávno na můj dotaz sdělovali, jiné řešení prozatím v dohlednu není. Titíž mě pak zároveň varovali, abych si dával pozor už před Rozvadovem, kde na parkovišti u Mc Donald's připevňují jacísi mafiáni na podvozky aut balíčky s drogami a člověk se tak může stát jejich pašerákem nevědomky. Ale ani tyto případy, jak mi bylo řečeno, nejsou pardonovány.

Ještě trapněji mi bylo před časem v jedné malé vesničce za hranicemi, ve které se občas stavívám u vynikajícího uzenaře na obcerstvení. Místní lidé, jichž bylo v obchodě kolem desítky, mi skoro unisono začali svěřovat svá trápení. S Čechy prý to už takhle dál nejde, kradou, na co přijdou, v létě sekačky, dětské hračky a na zahradě snad dokonce i sušící se prádlo ze šňůry. Zbudovali tam za tím účelem vlastní domobranu a po svých politicích důrazně žádají, aby je těchto zlodějských nájezdů zbavili. V Řeznu, kam Češi často jezdí za nákupy, v obchodních domech přijali ostrahu, proškolenou speciálně na českou klientelu.

Bavorský ministr vnitra reaguje tudíž na výslovná přání svých občanů, o tom nemůže být pochyb. Ke svým nynějším krokům je donucen také proto, že česká strana se staví k problému zády. Příslušné české orgány kriminalitu očividně nezvládají, natož pak tu, kterou obyvatelé ČR páchají za hranicemi. A vrcholným českým politikům je – jak vidno – všechno jedno, dávají přednost nekonečným hádanicím o posty. Nevadí jim upadající pověst republiky, nezáleží jim na občanech, na které, když do ciziny vyjedou, bývá čím dál častěji pohlíženo jako na nežádoucí elementy. Až sem jsme to pětadvacet let po převratu dotáhli!

Prosím před přečtením následujícího článku se ještě jednou podívejte na slovo vydavatele a poznámku Novin za článkem.

Válka proti svobodě se vede hned na několika frontách. Je však prý dobře skrytá

Alena Hechtová Parlamentní listy

JINÝMA OČIMA Představte si, že je válka – a nikdo si toho nevšiml. Válka vedená proti vám a vašim spoluobčanům. Válka proti svobodě. Zdá se to jako nesmysl? Ať každý posoudí sám po přečtení řádků níže...

Jste-li otevření otázkám, možná jste si někdy sami položili tu, zda síly působící v pozadí nevedou proti národům tajnou válku. Válku, jejímiž frontami jsou: takzvaná politická korektnost, vláda peněz, dohled státu, manipulace veřejným míněním, destrukce klasické rodiny a stále grotesknější společnost zábavy. Pokud ano, pak asi též připustíte, že tyto nové "válečné" fronty jsou dobře maskované, i když probíhají nepozorovaně v našich domovech, městech, školách, soudních síních.

Autor knihy Neviditelné fronty Viktor Farkaš však dává naději nejen svým čtenářům, ale i všem, které tíží to, co kolem sebe vnímají a odhalují. "Není nic ztraceno: Jak tato válka dopadne, není ještě rozhodnuto. Výsledek může ovlivnit ještě stále každý z nás. Existuje totiž opačná fronta, a ta bojuje proti sledování, zabraňuje volebním podvodům, brání majetek lidu a staví se proti manipulaci veřejným míněním. Je to fronta proti mocnostem v pozadí," uvádí mimo jiné. A jak název jeho knížky napovídá, detailně se pak na jednotlivé fronty zaměřuje, popisuje je, dává do souvislostí tak, aby nevyznívaly jen jako bohapusté, laické hypotézy, ale minimálně jako jedna z teorií. I když samozřejmě konspiračních (spikleneckých).

Mimo jiné nabízí zajímavé souvislosti kolem údajných snah o řízení a snížení lidské populace na Zemi.

Je záměrem mocných omezit porodnost i počet lidí?

I když demografové i politici oficiálně hovoří o tom, jak se lidstvo bude vyvíjet, jak bude ubývat či přibývat občanů jednotlivým zemím a dávají tak oficiální doporučení, jak tomu přizpůsobit podmínky v zemi, včetně těch politických (například k tomu, aby bylo jasné, kdo bude platit starým lidem důchody a podporovat částí svých prostředků chod země), plány těch, kteří rozhodují z pozadí o vývoji lidstva na planetě, nejsou prý zdaleka tak mírumilovné a myslící na všechny, včetně těch slabých.

Například chemik, profesor na fakultách inženýrských věd, managementu a sociálních věd Dennis L. Meadows (narozený roku 1942), vedl *prý* s autorem knihy korespondenci. Té se detailně věnovat nebudeme, ale nutno dodat, že Meadows je zajímavý například proto, že již roku 1972 jako autor systémové analýzy Meze růstu, která vznikla na základě pověření Římského klubu, naléhavě doporučoval přijmout účinná opatření ke kontrole porodnosti a ochraně životního prostředí.

Jak se lze dočíst v novinových zprávách, přistěhovalectví, jež je podle západních médií nutné podporovat kvůli vyrovnání poklesu porodnosti, je kontraproduktivní, protože ubírá na tlaku na rozvojové země, aby hlavně z ekologických důvodů změnila populační politiku. Proto mimo jiné už na konferenci ve Vídni roku 1972 pokládal pro průmyslové státy za nutné zavedení restriktivní přistěhovalecké politiky," uvedl část z vzájemné korespondence s tímto vědcem Farkaš.

Příroda zasáhne, jestliže připustíme přelidnění, varoval Meadows

Jak se zdá, přelidnění se stává, alespoň pro přemýšlivé lidi, důležitým tématem. I proto se o něm hovoří na seriózní i méně seriózní úrovni, stává se motivem či tématem vzniku řady filmů i knih (např. poslední kniha Dana Browna).

Není tedy asi překvapivé, poté, co zde byly již nastíněny postoje zmiňovaného vědce k přelidnění, že před několika lety Meadows v televizním vysílání doslova prohlásil: "Dosáhne-li lidstvo do roku 2030 počtu 11 miliard, příroda zasáhne a sníží počet obyvatel na přijatelnou míru." A stejné stanovisko prý zopakoval Farkašovi i v březnu 2008.

To, že nejde o názor ojedinělý, dokládají i zaznamenané výroky zakladatele Sea Shepherd Conservation Society, který na sebe upozornil značně militantním vystupováním proti bestiálnímu lovu velryb. Ten *prý* požaduje pokles populace pod hranici jedné miliardy a promluvil na toto téma dokonce též veřejně v roce 2006 před texaskou Academy od Science dr. Erica R. Pianka.

Šílenec nebo nepřijemný vizionář?

Navrhoval tam *prý* vyhubit 90 procent populace virem Ebola. Projev přednášel vestoje před vyrovnanou řadou lidských lebek a přitom údajně prohlásil, že upřednostňuje v návrhu vir Eboly proto, že je účinnější než HIV. Pochvátil pak i čínskou politiku jednoho dítěte kontrolovanou policií za dokonalý model, který by měl následovat zbytek světa. Dokonce měl navrhnout prý i to, aby se ihned začalo se sterilizací obyvatelstva celé planety.

Takovéto výroky samozřejmě vyvolávají hlavně odmítavé reakce v celém světě. Přesto si nelze namlouvat, že i v akademické obci mohou mít své stoupence - byť by to veřejně nepřiznali. Navíc, vedle pochopitelných odmítavých reakcí poukazují v této souvislosti někteří na to, že něco podobného přitom požadovala i některá americká místa a úředně se podílela na zavádění podobných kroků. Jak na to přišli?

Odvolávají se na na veřejnost uvolněný dokument Rady pro národní bezpečnost nazvaný Dopady růstu světové populace na bezpečnost a zahraničněpolitické zájmy USA. V něj je jako priorita kladen prý důraz na rigorózní zavedení kontroly v 13 klíčových zemích třetího světa, především v Jižní Americe. Vysoce postavený autor této zmíněné studie *prý* kromě toho vypracoval pro prezidenta Jimmyho Cartera manifest Global 2000, jenž podrobně pojednává o potravinách jako zbrani, jež by mohly pomoci snížit

populaci třetího světa. Memorandum údajně zdůrazňuje nezbytnost pomáhat (!) těmto zemím výrazněji nabízením programů sterilizace a poklesu populace.

Tikající další fronta v podobě geneticky pozměněných rostlin?

Vede se tedy již tato válka? Autor knihy Viktor Farkaš uvádí hned několik dalších možných oblastí, v kterých lze válku vést, aniž bychom si toho všimli. V souvislosti s „přebytkem“ lidí na planetě uvádí i možné záměry biologické války, kterou lze proti lidstvu vést například prostřednictvím „genových“ osiv. Do schématu, který takto spisovatel nastiňuje, spadá pak jako příklad *prý* třeba to, že v roce 2001 oznámila jedna malá kalifornská biotechnologická firma úspěšný vývoj genové techniky pozměněné odrůdy kukuřice, která obsahuje látku zabíjející sperma. Tvrdí se prý, že spermicidní genové upravená kukuřice byla přitom vyvinuta z peněz na výzkum od amerického ministerstva zemědělství....

Viktor Farkaš předeslal v úvodu své knihy jak to, že rozhodně nechce publikaci a výběrem citátů některých osobností narušit světovou rovnováhu a mír. Přesto upozornil též na to, že v politice se neděje nic náhodně. A to i přesto, když se některé politické kroky i na světové úrovni vzpírají zdravému rozumu.

Věřili byste v 80. letech, že nebudete mít třeba prostředky na jídlo či na benzin a topení?

"Ruku na srdce, nepokleпали byste si na čelo v 70. či 80. letech minulého století, když by vám někdo předpovídal, že se budeme muset i ve střední Evropě obávat o své sociální vymoženosti, o pracovní místa, o doručování dopisů, lékařskou péči, železniční infrastrukturu i svoji mobilitu, poněvadž třeba nebudeme mít na benzin? Nebo kdyby vám někdo předpověděl, že se budete bát vyjít na ulici, protože policie bude kvůli nedostatku financí bezmocná. A že jiní budou v zimě mrznout ve svých domovech, protože pro ně topení bude nedostupné, stejně jako nákup potravin?" ptá se autor Farkaš ve své předmluvě ke knize Neviditelné fronty.

Jak dodává, tato podle něj trvalá zhoršení spojená ruku v ruce s neustálým omezováním občanských práv přehnanou kontrolou, prudkým nárůstem kriminality a dalším neblahým vývojem, představují pro lidi hádanku: Proč to ti nahofe (či v pozadí?) dělají? V knize se pak pokouší na ni uvést řadu odpovědí vycházejících z náznaků těch, kteří jsou obecně pokládáni za hráče v pozadí, co tahají za nitky světového dění... Nabízí tak ucelený možný pohled na to, že "vše jde skutečně podle dávno nalinkovaných plánů"...

Kdo je autorem knihy?

Viktor Farkaš, autor knihy Neviditelné fronty, zemřel v roce 2012, v 57 letech. Byl novinářem, kritikem, odborníkem na komunikaci a renomovaný autor literatury faktu, známý svými důkladnými rešeršemi. Knihy, které napsal, nabízejí paletu kontroverzních a provokativních témat, v kterých i nejožehavější fakta konfrontuje s odvážnými, nikoli zavádějícími informacemi. V Česku zaujala i jeho předcházející díla: Nemilosrdná moc a Válka médií (obojí vydané Euromedia Group).

Noviny: Paní A.Hechtová, jak jsme si našli na internetu, napsala v minulosti zajímavé články, třeba jako: „O konci kapitalismu a o tom, kdo skutečně vládne“.

Tento článek uveřejňujeme proto, abyste se naučili číst stranické publikace.

Račte si všimnout jak autorka používá slovo „prý“, což znamená to samé jako „jedna paní povídala“, čili něco, co vůbec nemusí být pravda, je to to samé jako by napsala "pan Frakejš slyšel, že PRÝ Amerika vůbec neexistuje a že PRÝ komunismus je to nejlepší na světě a Američani prý mají kolonie otroků pod zemí". Pokud vynecháte všechny informace začínající slovem „PRÝ“ tak zjistíte, že tam vlastně NIC nezástalo a není!!!!

Drahé potraviny zahánějí Čechy k plotnám

Aby ušetřili, přestávají lidé v Česku chodit na jídlo do restaurací a fastfoodů a stále více vaří doma. Polovina z nich si nosí oběd i do zaměstnání, potvrdil nedávný průzkum společnosti Profesia. Vaření doma je totiž nejlevnější způsob stravování.

„Lidé si sami mohou ovlivnit nejen množství, druh a kvalitu zakoupených surovin, ale i to, co si uvaří. Češi tak reagují na zdražení potravin, které odstartovala loni v listopadu centrální banka intervencemi na oslabení koruny. Navíc při jednom vaření si připraví jídlo i třeba na další den,“ potvrdil Právu finanční poradce František Macháček.

Při napjatých rodinných rozpočtech tak podle něj vaření doma mohou výrazně ušetřit. Jen za nákup potravin už vydáváme přes 20 procent našich čistých měsíčních výdajů.

Zkázoděl

Martin Malý NevPes

Za posledních dvacet let se kvalita ovzduší zlepšila, zlepšila se materiální situace naprosté většiny obyvatelstva, kriminalita klesá, klesly třeba i počty mrtvých na českých silnicích, Česká republika patří mezi nejbohatší země světa - tohle všechno jsou tvrdá data, jenže...

V jedné črtě Jamese Thurbera je postavička, které ostatní říkají Dědek Konecsvěták. Vždycky se přiřtil se svým rozhrkaným vozem někam, kde bylo hodně lidí, vystoupil a začal volat: "Připravte seééé! Bude konec světááá!" Angličtina pro podobné lidi má pěkný termín doomsayer - tedy někdo, kdo při každé vhodné i nevhodné příležitosti hlásá, že se blíží velká zkáza. Česky tedy něco jako zkázoděl.

Konec světa v biblickém smyslu už není moc v módě. Navíc v nepříliš religiozním Česku téma posledního soudu moc nerezonuje. Naši zkázodělové mají jako téma zkázu společnosti. Celá republika je totiž rozkradená. Lidé nemají co jíst, umírají hladu, model rodiny je rozpadlý, mezilidské vztahy neexistují, životní prostředí je těsně před bodem, kdy se všichni udusíme zplodinami, ulice jsou plné násilníků, politika je skrznaskrz prolezlá korupcí, kdo má peníze, přišel k nim nepoctivě, lidi jsou dušeni exekucemi... Však to znáte, stačí otevřít internetové diskuse.

Přítom ze všech možných ukazatelů je jasné, že se nic takového neděje. Za posledních dvacet let se kvalita ovzduší zlepšila, zlepšila se materiální situace naprosté většiny obyvatelstva, kriminalita soustavně klesá (je pravda, že po revoluci excesivně stoupla), klesly třeba i počty mrtvých na českých silnicích, Česká republika patří mezi nejbohatší země světa - tohle všechno jsou tvrdá data, jenže...

Jako by Havlem pojmenovaná blbá nálada nejen trvala, ale i zesílila a zmohutněla. Kde se v části populace bere přesvědčení, že je vlastně hrozně špatně? Lidem, kteří jsou přesvědčeni o tom, že jsou na tom vlastně špatně, většinou nechybí hmotné prostředky ani jim nehrozí nějaká bezprostřední újma. Chybí jim vědomí, nebo aspoň pocit, že jejich problémy někoho zajímají. A od tohoto vědomí je jen krůček k beznaději, která, podobně jako bolavý zub, postupně pohltí celou mysl a člověk vnímá už jen patologickou beznaděť.

A ve stavu patologické beznaděje člověku připadá vše beznadějně a nejen, že si nepřipustí, že by něco mohlo být dobré, ale přímo naopak: všechny podobné zprávy začlení do myšlenkového schématu, kde potvrzují jejich přesvědčení. Třeba tak, že pozitivní zprávu považuje za důkaz toho, jak s námi chtějí (voni - tedy politici, média, korporace, doplňte si ad lib) manipulovat. "Oni nás chtějí uklidnit, že se vlastně nic neděje, ale přítom všichni vidíme, že celá republika je rozkradená, člověk aby se bál vyjít na ulici, nemají co jíst..." - a dál už to je stejný model.

Já se přiznám, že nevím, jak to změnit. Jak člověku, který je ve stavu patologické beznaděje, vysvětlit, že nezažívá, s Fulghumem řečeno, problém, ale jen nepohodlí. Jak mu vysvětlit, že jemu třeba není tak zle. Doporučil bych nekoukat na televizi a nečíst noviny, věnovat se sobě, koníčkům, práci, vykašlat se na to, co ostatní říkají a mají, a přemýšlet nad tím, co mají a říkají oni - ale to je v takové situaci jen hraběcí rada.

Zkázoděl se totiž od určitého okamžiku stává evangelistou, jehož posláním je hlásat zprávu o zkáze lidem, kteří nevěří nebo nevědí.

Neposlouchám je a vám doporučuju totéž. Ano, je pravda, že by člověk měl diskutovat i s názorovými oponenty, tříbit si argumentaci, rozšiřovat si pohled na svět i z druhé strany, to všechno je pravda... ale diskuse by měla člověka posouvat. Debata se zkázodělem je jen ztracený čas, který vás obohatí nanejvýš o poznání, že s některými debatovat je opravdu marné.

Nacista, jenž si zůstal věrný

Zbyněk Petráček Nevpes

Zločinců jako on byly tisíce. Jenže Erich Priebke se dožil stovky, čímž se stal etalonem zacházení s těmi nejstaršími z nich. I když neskončil za mřížemi, aspoň strávil zbytek života v domácím vězení.

Erich Priebke zemřel a řadě lidí se ulevilo. Hlavně těm, kteří měli na starosti jeho vězení-nevězení. Patnáct předchozích let byl Priebke příkladem pachatele zločinů proti lidskosti, který byl dopaden a odsouzen až ve velmi pozdním věku, půlstoletí po činech, které ho před justici přivedly.

Jeho případ narazil na civilizační dilemata moderní doby. Liberální demokracie stíhají ty, kteří se dopustili zločinů

proti lidskosti. Priebke, jenž se v březnu 1944 jako kapitán SS podílel na masakru 335 italských civilistů, k takovým patřil. Jenže tytéž liberální demokracie se obávají narušit lidské podmínky hodně starých zločinců, byť jsou již odsouzeni. Priebke byl zosobněním tohoto přístupu. Byl odsouzen na doživotí ve věku 85 let, ale zbytek života nestrávil za mřížemi, nýbrž v domácím vězení.

Otázka nezněla, zda je dobře, nebo špatně soudit tak starého člověka. Spravedlnost má nepochybný smysl i po takové době. Otázka zněla, zda je u tak starého pachatele už předem jasné, že místo za mříže půjde automaticky do domácího vězení, což je v praxi sanatorium s lékařskou péčí. Priebke tu otázku udržoval při životě celých 15 let. Během nich se objevovaly očekávané žádosti o milost (marně), ale i zpravodajské události tohoto typu: V červnu 2007 jeho advokát vymohl, že Priebke se smí - kvůli práci - pohybovat po Římě, což vyvolalo protesty. Teprve smrt ukončila tyto peripetie Priebkeho trestunetrestu. Proto lze říci, že se hodně lidem ulevilo.

Úředník, jenž plnil příkazy

Priebke nebyl zajímavý svým osobním příběhem. *Nebyl ani zločincem od narození, ani fanatikem nějaké ideologie. Jestli byl něčeho fanatikem, tak loajalitu k pravidlům, nařazením a rozkazům*, což byl ovšem v hitlerovském Německu kdekdo. Mnohem zajímavější - a obecnější - je to, co se kolem něj dělo po válce a hlavně v posledních patnácti letech. Jen kvůli tomuto období ho můžeme povýšit na pomyslný etalon.

Erich Priebke za války v Římě

Priebke se až s půlstoletou prodlevou dočkal soudu, verdiktu a po něm zmíněného vězení-nevězení. Takový osud by zřejmě čekal na hrstku těch staříčkových pachatelů, kteří ještě zbývají. Příkladem byl László Csatóry, spoluzodpovědný za deportaci košických Židů, jenž byl loni odhalen po návratu do Budapešti a letos - ještě před soudním procesem - ve věku 98 let zemřel. A i když teď zemřel i stoletý Priebke, zacházení s ním zůstává chť nechtě návodné i pro ostatní možné dopadené.

Jeho životní dráha však dokládá spíše tuctovost. Priebke se vyučil v hotelové branži a do svých 22 let získal zkušenosti z evropských hotelů. Proto se stal v roce 1936 tlumočnickem a překladatelem tiskového odboru gestapa, v němž byl později začleněn do kriminální služby. Jak se ocitl v Itálii? Uměl přece italsky, tak ho Reinhard Heydrich převedl do Říma. Tam se stal Priebke - již jako kapitán SS - "dvojkou" šéfa tajné služby Herberta Kapplera.

Priebke nebyl arcigenocidním jako Mengele či velitel Osvětimi Höß. Byl "jen" úředníkem, který plní nařízení a rozkazy. A jedním z takových rozkazů byla i odplata za partyzánský pumový útok na auto s vojáky policejního pluku SS, při kterém jich 33 zahynulo. Priebke "jen" plnil návrh svého nadřízeného - za každého zabitého Němce zastřelil deset italských civilistů. Dokonce ani osobně nezabíjel (či mu to nebylo prokázáno), "jen" sestavoval a kontroloval seznamy. Je vám to odněkud povědomé? Pokud ano, možná jste si vzpomněli na Lidice. I tam se činili podobní.

Až po studené válce

Už bylo řečeno, že takto "svědomitých" (nepřipouštějících si otázky po příčinách i důsledcích svého konání) úředníků byly tisíce, či spíše desetitisíce. Ale důležitější je jiná věc: Proč byl Priebke souzen až tak pozdě? Proč vznikl problém s aplikací spravedlnosti pro pětadesátiletého muže, když své zločiny páchal jako třicetiletý?

Ten problém lze dílem připsat poválečnému chaosu a dílem jedné nepřijemné stránce studené války. To, že nacističtí zločinci prchali po válce z Evropy a hojně mířili do Jižní Ameriky, je dávno známé. I to, že se tak dělo s pomocí jistých kruhů katolické církve (neblahou proslulost získal biskup Alois Hudal). Takto, po ukrývání ve františkánském klášteře v Jižním Tyrolsku, utekl do Argentiny i Priebke. Ale další otázky znepokojují více.

To, že se nacista Priebke dostal do Argentiny na falešné doklady údajného Lotyše, nepřekvapí. Tím více ale překvapí, že už v roce 1952 dostal pas Spolkové republiky Německo na své pravé jméno. Takže jeho identita i místo

pobytu byly známy dávno před rokem 1993, kdy Německo požádalo o jeho extradiči. Jenže za studené války se vydávání zločinců moc nepěstovalo. Až zas někdy uslyšíte, že za studené války byla na čtyřicet let zajištěna stabilita světa, že ani přes vysokou koncentraci ničivých zbraní nebyl ohrožen globální mír, vzpomeňte si na "detaily" toho typu, že Priebke žil v klidu v Argentině nebo že zástupci genocidních Rudých Khmerů seděli v OSN - inu byli to "nepřátelé mých nepřátel".

Erich Priebke během procesu

U Priebkeho byla nepochybná jak jeho totožnost, tak účast při masakru v Ardeatinských jeskyních. Přesto trvalo až do roku 1995, než byl vydán z Argentiny do Itálie k soudu. Bylo to v době, kdy nepochybná totožnost a důkaz o osobní vině byly podmínkou úspěšného odsouzení, kdy třeba známý John Demjanjuk vyklouzl i izraelské justici, kterou nelze podezřívát z nadržování nacistickým pachatelům. Demjanjuk byl v roce 1986 vydán z USA do Izraele a tam v roce 1988 odsouzen k smrti (jako teprve druhý člověk po Adolfu Eichmannovi). Jenže v roce 1993 ho izraelský Nejvyšší soud jednohlasně osvobodil. Proč? Demjanjuka se nepodařilo jednoznačně ztotožnit s "Ivanem Hrozným", brutálním dozorcem z Treblinky. Takže ačkoliv izraelská justice věděla, že byl dozorcem v Sobiboru, i jako už odsouzeného ho propustila, neboť tento fakt nebyl předmětem obžaloby.

Demjanjuk byl právoplatně odsouzen až v Německu v květnu 2011, a to ne za konkrétní prokázané zločiny, ale za nápomoc k vraždě, již se dopustil už tím, že jako dozorce v koncentráku se podílel na likvidační mašinerii. Je to nový přístup justice (chystá se i na zbylé desítky ještě žijících dozorců), jaký se v době procesu s Priebkem neuplatňoval. Ale přece jednadvadesátiletý Demjanjuk nakonec dopadl jako Priebke. Po rozsudku byl propuštěn z vazby (prý nehrozí riziko, že tak starý člověk, navíc bez státní příslušnosti, uteče z Německa) a rok poté zemřel v domě s pečovatelskou službou.

S úctou k vlastní minulosti

Priebke zůstal etalonem zločince i jinak. Doložil to v již dříve pořízeném interview, jež bylo publikováno v den jeho smrti. "Rozhodl jsem se zůstat sám sobě věrný," řekl stoletý Priebke. "Věrnost k vlastní minulosti má hodně společného s naším přesvědčením. To je můj světonázor, to jsou mé ideály - prostě to, co jsme my Němci zdůrazňovali slovem ‚Weltanschauung‘ a co souvisí se sebeúctou a cti."

Typově to jsou slova, jaká slyšíme od českých komunistů, kteří i dnes hájí brutalitu padesátých let či střílení na hranicích. Jistě, ani tu nejhorší praxi KSČ nelze srovnávat s genocidní mašinerií nacismu. Ale hájí-li komunisté věrnost k vlastní minulosti stylem nacistických úředníků, člověk se může ptát, proč to vadí tak málo lidem.

LN, 15.10.2013

On: "Poslouchej, nevyspala by ses se mnou za dvacku?"

Ona: "Ne, taková opravdu nejsem."

On: "Prosím, já ty prachy vážně potřebuju!"

Leží tichně na smrtelné posteli, dívá se ven oknem a říká zeťákoví:

"Podívej se, Honzo, jak je venku hezky, jak nádherně svítí sluníčko. Jednomu se ani umřít nechce..."

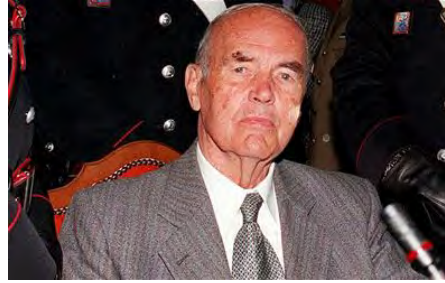
Zeť příběhne k oknu, zatáhne závěsy a říká:

"Maminko, nenechte se rozptylovat a soustřeďte se!"

K hodináři Rosenfeldovi vtrhne Khon:

"Poslouchaj, Rosenfeld, před tejdnem mi prodali hodinky, že prej mi půjdou až do smrti. Od včerejška nejdou!"

"Vodpustěj mi to, ale voni, Kohn, tehdy před tím tejdnem vypadali vopravdu, ale vopravdu móg špatně."

Prijebat, rozjebat, odjebat aneb babiško-český slovníček

Foto: Dan Materna / Mafra / Profimedia.cz 08.01.2014 -
text: Jiří Pšenička www.dotyk.cz

Rozkol v jednání mezi představiteli hnutí ANO a KDU-ČSL byl patrně zapříčiněn fatálními komunikační problémy a nepřítomností tlumočnicka. Vyplývá to z přepisu odposlechů, které podle veselé zprávy uvedené v posledním vydání tabletového týdeníku Dotyk pro jeho redakci prý "exkluzivně zcizil" generál ve výslužbě Karel Randák.

Ukázalo se z nich, že problémy v navázání dialogu měli zejména mladí lidovečtí politici, kteří nepamatují společný československý stát a vyhnuli se základní vojenské službě ve federální armádě. Naprosto neadekvátně totiž reagovali na některé zlidovělé slovenské výrazové prostředky, které lídr hnutí ANO Andrej Babiš běžně zařazuje do svého slovníku.

Z analýzy odposlechů vyplývá, že členové lidoveckého vyjednávacího týmu začali často zcela nepochopitelně zvyšovat hlas a vzdorovat v momentě, kdy jim Babiš skláněl poklonu. Naopak byli bohorovně klidní, když Babiš vůči nim použil výrazivo, které každý znalec slovenštiny považuje za neodpuštělnou invektivu a začíná se prát. Zvláště tristní byly vzájemné rozhovory v případech, kdy v týmu KDU-ČSL nebyl přítomen zkušenější Jan Kasal. Například Babišova věta „Nejebte ma, lebo vás odjebem všetkých, koľko vás tu je, vy vyjebanci!“ zůstala bez jakéhokoliv komentáře.

„Ano, je pravda, že jsme často vůbec nechápali, co po nás pan Babiš chce, co mu na nás vadí a co tím vším sleduje,“ připouští vysokou míru vzájemné neporozumění lidovecký lídr Pavel Bělobrádek (37). Podobné stížnosti přicházejí i z dalších partají. Problémy v navázání dialogu s lídrem ANO nezastírají mnozí začínající novináři a dokonce ani členové Babišova poslaneckého klubu.

Týdeník Dotyk.cz proto oslovil Matici slovenskou a přední slovenské lingvisty, aby pomohli některé výrazy přeložit do srozumitelné češtiny, aby v budoucnu ke zbytečným komunikačním šumům, které ohrožují politickou stabilitu České republiky, již nedocházelo. Přinášíme překlad nejproblematičtějších termínů ve spojení s nejčastějšími životními situacemi:

Zjebat' - veřejně pokárat Martina Komárka za absenci při důležitém jednání Poslanecké sněmovny

Jeblina - psychicky narušený politik, reprezentant koaličního partnera

Odjebat' - ztrapnit či zesměšnit koaličního partnera (výraz se využívá se i v případě, kdy dojde k fyzické likvidaci)

Vyjebanec - reprezentant koaliční strany či novinář, který postrádá potřebné kompetence

Jebnúť - uzemnit opozičního politika či dotěrného novináře (příklad: Ešte raz sa ma to opýtaš, odkiaľ som vzal peniaze na Agrofert, takú ti jebnem, že sa z toho nespamätáš!)

Jebovina - nesmyslný pozměňovací návrh, nerozumné rozdělení vládních křesel

Podjebávat' - podvádět koaličního partnera, nedodržovat daňové zákony

Najebat' sa - opít se v kuloárech Poslanecké sněmovny

Prejebat' - zmeškat jednání vlády či Poslanecké sněmovny

Jebo z lesa - extrémně naivní poslanec (Martin Komárek)

Prijebat' - zvýšit rychlost služebního vozu při přepravě na důležitou koaliční schůzku, přidat na hlase při interpelacích v Poslanecké sněmovně

Rozjebat' - způsobit rozkol ve vládní koalici, zbytečně čerpat prostředky ze státního rozpočtu

Vjebat' sa - netaktně se vmísit do rozhovoru mezi lídry dvou hlavních koaličních stran

Ujebat' - přivlastnit si některé populistické návrhy z volebního programu konkurenční politické strany, zneužít prostředky z operačních programů Evropské unie

Vyjebávat' - provokovat koaličního partnera (příklad: Dovtedy vyjebával, kým mu Faltýnek nedal cez ...)

Zajebat' sa - zašpinit se účastí v nepopulární vládě

Jebáreň - jednací sál Poslanecké sněmovny

Dojebat' - definitivně se zbavit Martina Komárka

Za Reflex dodejme, že babišitina zatím stále ještě není úředním jazykem České republiky, za což bychom se velmi přimlouvali, neboť by se tím zrychlila a zjednodušila komunikace při jednání české vlády. Sám předseda hnutí ANO se podle svých slov nyní učí česky. Jak je v tomto procesu daleko, to dokládá autentický přepis jeho politického projevu z minulého pondělí. Jde o unikátní doklad nejen jazykové výbavy místopředsedy vlády a ministra financí, ale zejména o jeho způsobu uvažování a prezentaci politických stanovisek. Vše doporučujeme ke čtení a studiu.

Ministerstvo zahraničních věcí
České republiky

Pracoviště zvláštního zmocněnce pro krajské záležitosti
Hradčanské nám. 5, 118 00 Praha 1
tel.: +420 224 182 504, e-mail: zzk@mzv.cz
www.mzv.cz/krajane

JUDr. Karel KÜHNEL
Zvláštní zmocněnec pro krajské záležitosti

V Praze dne 17. ledna 2014

Č. j. 91630/2014-SMN

Vážený přítel,

dovolte, abych Vás v tomto roce pozdravil a popřál vše nejlepší.

Věřím, že jste v pravidelném kontaktu se zastupitelským úřadem ve Vaší zemi a sledujete projekty, které jsou Vaší pozornosti určeny.

Rád bych Vás nyní seznámil se skutečností, že i v letošním roce pokračuje úspěšná soutěž pro talentované české děti v zahraničí **Český Honza**, organizovaná na základě spolupráce Czech School of California a Spolkem Čeština na Islandu. Druhý ročník soutěže byl v těchto dnech spuštěn.

Mezinárodní ocenění Českého Honzy je udělováno jednou ročně talentovaným a tvořivým českým dětem trvale žijícím v zahraničí, a to ve věku 6 až 18 let. Soutěž je určena všem, kteří mají rádi tvořivé psaní, výtvarné projekty nebo vynikají v dalších oborech. Téma letošního ročníku je věnováno „Českému Honzovi na cestách“, konkrétně se jedná o nejhezčí strávené prázdniny v České republice, případně o vlastní představu o takových prázdninách. Ceny Českého Honzy jsou udělovány ve třech kategoriích:

- Pisemný projev na dané téma
- Výtvarná soutěž na dané téma
- Osobnost Českého Honzy

Podrobný popis jednotlivých kategorií i přesné podmínky soutěže naleznete na webových stránkách www.ceskyhonza.com

Příspěvky musí být odevzdaný nejpozději do 30. dubna 2014 a slavnostní vyhlášení se uskuteční u příležitosti srpnové konference ČŠBH ve spolupráci s pracovištěm pro krajské záležitosti MZV ČR.

Věřím, že se do této soutěže zapojí co největší počet českých dětí z Vašeho okolí.

Se srdečným pozdravem

dokončení z první strany

Vše to umocňuje téměř neproniknutelná záclona kouře z neschetných cigaret. Tyto místnosti mají vykachlíkovanou podlahu se spádem do odtoku a stěny aspoň do výše dvou metrů. Bylo to zavedeno z čistě praktických důvodů. Po uzavírací době personál vzal hadici a rozlilý alkohol, plivance a blivance jednoduše spláchnul do kanálu. Ano milé dámy, byl to „establishment“ pro celé muže a tak se tam s nonšalancí těmto drsňákům vlastní, plivalo a zvracelo kdekoliv. A nečasto i močilo. Prostě útulný pub v Klokánii. Anachronismem bylo, že za barem obsluhovala „barmaid“, tedy otrlá a obvykle vlnadná ženská, která si pro odpověď drzému zákazníkovi daleko nechodila. Tedy bystrá a

chytrá. Její pracovní úbor byl také poplatný lákání mužských zákazníků a tak mimo riflí měla nahore obvykle vasila, či triko, zde zvaný „tank top“ a pochopitelně bez podprsenky aby byla fantazie zákazníků jakseptíř jítřena. Taková dobrá „barmaid“ neboli šenkéřečka, protože byla za šenkem, byla velice dobře placena, neboť dovedla zvýšit profit majiteli hospody i o několik set procent.

Pro lidičky z bývalého mocnářství bude jistě zajímavé, že hospody v Klokánii nebyly otevřeny jak bývalo a je zvykem v zemi co z tohoto mocnářství zbyla. Díky silnému křesťanskému lobby byly otevírací hodiny pubů silně omezeny, aby snad nebyla narušena křesťanská morálka mužské části tehdejší australské společnosti. Až do konce let šedesátých minulého století se pub mohl otevřít nejdříve v 10 hodin dopoledne, aby se opět musel uzavřít v 18 hodin večer. Zřejmě proto, aby ctění otcové rodin netrávili večery chlastáním v putyce, avšak v kruhu milované rodiny. Z podobného důvodu se hospody nesměly otevírat v neděli. To také proto aby kostely různých křesťanských církví nepostrádaly mužskou část oveček na nedělních bohoslužbách. Takže do konce let šedesátých dvacátého století byly neděle vyhrazeny církevním radovánkám. Nesměly se konat žádné sportovní události, veškeré zábavní podniky, jako kina, divadla a šantány byly v neděli zavřeny, zrovna jako hospody. Takže nezbyvalo než jít na pláž, do přírody, a nebo když bylo nevlídné počasí tak do kostela a nebo zůstat doma v pelechu.

Díky uzavírací době pubů v 18 hodin vznikl zajímavý jev. Denní pracovní doba končila všeobecně v 17 hodin. Takže po skončení pracovní doby mířili chlapi k nejbližší hospodě, kde chlastali jak nejvíce a nejrychleji mohli do 18 hodin než jim hospodu zavřeli. Tato akce byla známa pod jménem „Six O’Clock Swill“ tedy „pitka o šesté“. Tento jev vymizel počátkem let sedmdesátých dvacátého století, kdy bylo povoleno mít puby otevřeny do 22. hodiny. A tak tomu je i dodnes.

Ovšem nyní je toto vše už téměř historií. Do pubu je ženám jako hostům vstup na vlastní nebezpečí povolen. A s kouřením to je tak, že kuřáci mohou být rádi, že si ještě zatím mohou zakouřit na ulici.

Pivo tehdy stálo bratru 7centů za schooner, tedy 425ml a jeden imperiální gallon benzínu, zhruba 4,51, tedy stál centů 20. Za 40 hodin dosti tvrdé a intenzivní práci v překližkárně jsem dostával 28AUD týdně, z čehož jsem státu odvedl na daních 1,2%. Nejvyšší položka na živobytí bylo nájemné za velice křivé bydlení, 12AUD týdně. Přesto jsme za půl roku stačili našetřit 500AUD a koupit si za hotové ojetého VW brouka dvanáctistovku. To jsem už také změnil práci. Z horka a smradu u parních lisů na překližku, kde bylo přes léto mnohdy 120°F, (49°C) do kuchyně, kde jsem potom skoro rok umýval nádobí a vykonával pomocné práce v kuchyni v blázinci, kde se vařilo pro 3000 pacientů. Po večerech jsme do sebe hustili angličtinu ve večerních školách pro imigranty. 4 večery v týdnu. A tak Míla se za půl roku dostala v cukrovaru do výrobní laboratoře, byla z domu chemička, a já za necelý rok jsem začal se strojařinou, nejprve u kreslit prkna. Lehké to zrovna nebylo, vládl tu imperiální systém měř a vah, a tak mě nezbylo než se naučit

bleskově převádět palce, libry a spoustu jiných podivných jednotek do metrické soustavy abych měl jakous takous představu vo co de.

Začali jsme se tak pozvolna asimilovat. Po okolí jsme poznali nové kamarády a překvapivě hodně lidí z Československa, co přijeli zhruba jako my. Scházeli jsme se za různých okolností, jako oslavy narozenin, Silvestry a podobně a přišli jsme na to, že jsme všichni trpěli tak zvanými emigrantskými sny. Byly to dost nepříjemné noční můry, kdy se jeden znova octl v Československu a pak se už nemohl dostat ven. Vzbuzení a zjištění reality bylo příjemnou úlevou.

George Švehla 14/9/2013.

International Students' Day

International Students' Day is an international observance of student community, held annually on November 17. Taking the day differently than its original meaning commemorating German storming of Czech universities in 1939 and killing and sending of its students to concentration camps, a number of universities mark it, sometimes on a day other than November 17, for a nonpolitical celebration of the multiculturalism of their international students.

Origin

Jan Opletal

The date commemorates the anniversary of the 1939 Nazi storming of the University of Prague after demonstrations against the killing of Jan Opletal and worker Václav Sedláček as well as against the German occupation of Czechoslovakia and the execution of nine student leaders, over 1,200 students sent to concentration camps (mainly Sachsenhausen concentration camp) and the closure of all Czech universities and colleges. By this time Czechoslovakia no longer existed, as it was divided by the Nazi Germany into Protectorate of Bohemia and Moravia and Slovak Republic with puppet Catholic-fascist government.

During late 1939 the Nazi authorities in the Protectorate of Bohemia and Moravia suppressed a demonstration in Prague held by students of the Medical Faculty of Charles University. The demonstration was held on the 28th of October to commemorate the anniversary of the independence of the Czechoslovak Republic (1918).

During this demonstration the student Jan Opletal was shot and died from wounds on the 11th of November. On the 15th of November his body was meant to be transported from Prague back to his home in Moravia. His funeral procession consisted of thousands of students, who turned this event into an anti-Nazi demonstration. However, this resulted in drastic measures being taken by the Nazis. All Czech higher education institutions were closed down, more than 1,200 students were arrested and sent to concentration camps, and nine students and professors were executed without trial on the 17th of November. Due to this, 17 November was chosen as International Students' Day.

The nine students and professors executed on the 17th of November in Prague were:

Josef Matoušek (historian and associate professor; participated on preparation of Opletal's funeral)

Jaroslav Klíma (student of law; Chairman of the National Association of Czech Students in Bohemia and Moravia, requested release of students arrested by Gestapo during Opletal's funeral)

Jan Weinert (student of Bohemistics and Germanistics; requested release of students arrested by Gestapo during Opletal's funeral)

Josef Adamec (student of law; secretary of the National Association of Czech Students in Bohemia and Moravia)

Jan Černý (student of medicine; requested release of students arrested by Gestapo during Opletal's funeral)

Marek Frauwirth (student of economics; as a worker of the Slovak embassy in Prague, he was issuing false passports to Jews wanting to flee from the Nazis)

Bedřich Koula (student of law; secretary of the Association of Czech students in Bohemia)

Václav Šafránek (student of architecture; record-keeper of the National Association of Czech Students in Bohemia and Moravia)

František Skorkovský (student of law; Director of a Committee of Confédération Internationale des Étudiants, Chairman of Foreign Department of the National Association of Czech Students in Bohemia and Moravia)

The 17th of November was first marked as International Students' Day in 1941 in London by the International Students' Council (which had many refugee members) in agreement with the Allies, and the tradition has been kept up by the successor International Union of Students, which together with the National Unions of Students in Europe and other groups has been lobbying to make the day an official United Nations observance.

wikipedia

Noviny:

I have unsuccessfully tried to find on Wikipedia how many Czech and Slovak students was executed by communist in Czechoslovakia.

The youngest was probably Jiří Kodet (1929-1950)

Becherovka, Rum, Fernet, Griotka, Česká piva

Budvar, Zlatý bažant, Plzen,

Monday - Friday 8.30-17.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street

Darlinghurst, NSW 2010

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.03.14

CONSUMERS URGED TO BE WARY OF EXTENDED WARRANTIES

Retailers across Australia have had their extended warranty practices examined by consumer protection agencies, including NSW Fair Trading.

Fair Trading Commissioner Rod Stowe said the joint operation undertaken during 2013 examined the practices of 141 retailers across Australia, including 23 in NSW. Mr Stowe said the work built on an earlier national project by consumer protection agencies that closely examined the practices of traders in honouring the consumer guarantee provisions of the Australian Consumer Law.

"The national operation focused on retailers who commonly sell extended warranties with their products, such as whitegoods, electronics and new cars," Mr Stowe said.

"While many retailers were found doing the right thing, some national retailers need to lift their game with investigations continuing into some traders." Mr Stowe said often manufacturers' warranties were only valid for 12 months, with retailers selling extended warranties to cover subsequent years.

"Consumers need to be aware that their legal rights often outstrip what retailers are trying to sell in an extended warranty and they could be buying an unnecessary warranty product that the Australian Consumer Law already provides," he said.

"Just because the manufacturer's warranty on a \$3,000 television expires after one year doesn't mean you have to buy an extended warranty.

"The law protects your purchase because it is reasonable to expect an expensive television to last longer than a year, with or without an extended warranty."

Consumers are also being misled about their refund rights, with the Australian Competition and Consumer Commission recently initiating action against some major retailers and manufacturers.

Enforcement action has been taken against one retailer, with investigations continuing into another nine across the country.

Mr Stowe said he welcomed news that Choice had independently conducted recent scrutiny of the extended warranty practices of a number of large national retailers and looked forward to examining the outcome of their work.

"Fair Trading will continue to work with retailers to address any systemic problems, including consideration of a standard point of sale sign to provide accurate information to consumers about extended warranties," he said.

For more information about Fair Trading go to: www.fairtrading.nsw.gov.au

Open letter to senator Hanson Young.

senator.hanson-young@aph.gov.au

Sarah Hanson Young, every time you open your mouth you say "the community demands more information...", "the community expects"

Listen here, sweet heart, I have news for you. I am an Ozzie, taxpayer and part of the community. You DO NOT speak for me or represent my views. My views, morals, ethics, and opinion are fathoms away from yours. STOP the collective use of the term community because you do NOT represent the community.

Your delusional party got 8.1% last election down 3.6% from the 2010 election.

Therefore you are on the decline and minority, so you are irrelevant.

The only community you represent are the criminals in Indonesia organising the boats, the illegal arrivals, their families and friends and the dwindling tree huggers you desperately need to keep your party afloat.

I AM NOT PART OF THAT COMMUNITY neither are the majority of free thinking decent liberal minded Australians.

Ukrainians in Prague rally in support of anti-government protests home

Some 400 Ukrainians living in the Czech Republic rallied in Prague on Sunday in support of anti-government protests in Ukraine. A procession which arrived in Old Town Square in the capital shouted slogans, carried photos of people beaten by the police in Kiev, and prayed. The rally criticized Ukraine's president Viktor Yanukovich who they said was waging a war against his own people. An estimated 200,000 people from Ukraine live in the Czech Republic where they account for the largest ethnic minority. radio.cz

President's office accuses website of endangering Zeman

The office of the Czech president has accused the news website idnes.cz of putting President Miloš Zeman at risk by releasing the news of his trip to Afghanistan. A spokesman for the president said the website directly jeopardized the president's security by reporting on the trip on Saturday morning, at a time when Mr Zeman was flown to a military base outside Kabul. The website dismissed the accusations, arguing they only released general information about the trip without giving details of the president's itinerary.

Miloš Zeman arrived in Afghanistan on Friday to visit Czech troops stationed in the country and to meet Afghan President Hamid Karzai. Mr Zeman is the first Czech head of state to visit Czech soldiers in the conflict-torn country.

Burning Bush wins six Czech Film Critics awards

The movie Burning Bush by Polish director Agnieszka Holland won six Czech Film Critics awards at a ceremony in Prague on Saturday night. The movie, focusing on the aftermath of the 1969 self-immolation of Jan Palach, won the awards for best film, director, screenplay, cinematography, supporting actress and music. Jiří Schmitzer received the prize for best actor for his role in the film Like Never Before while Petra Špalková, who starred in the same film, won the award for best actress. The award for best documentary was handed out to the creators of Show!, a film depicting the birth of a girls' pop band. radio.cz